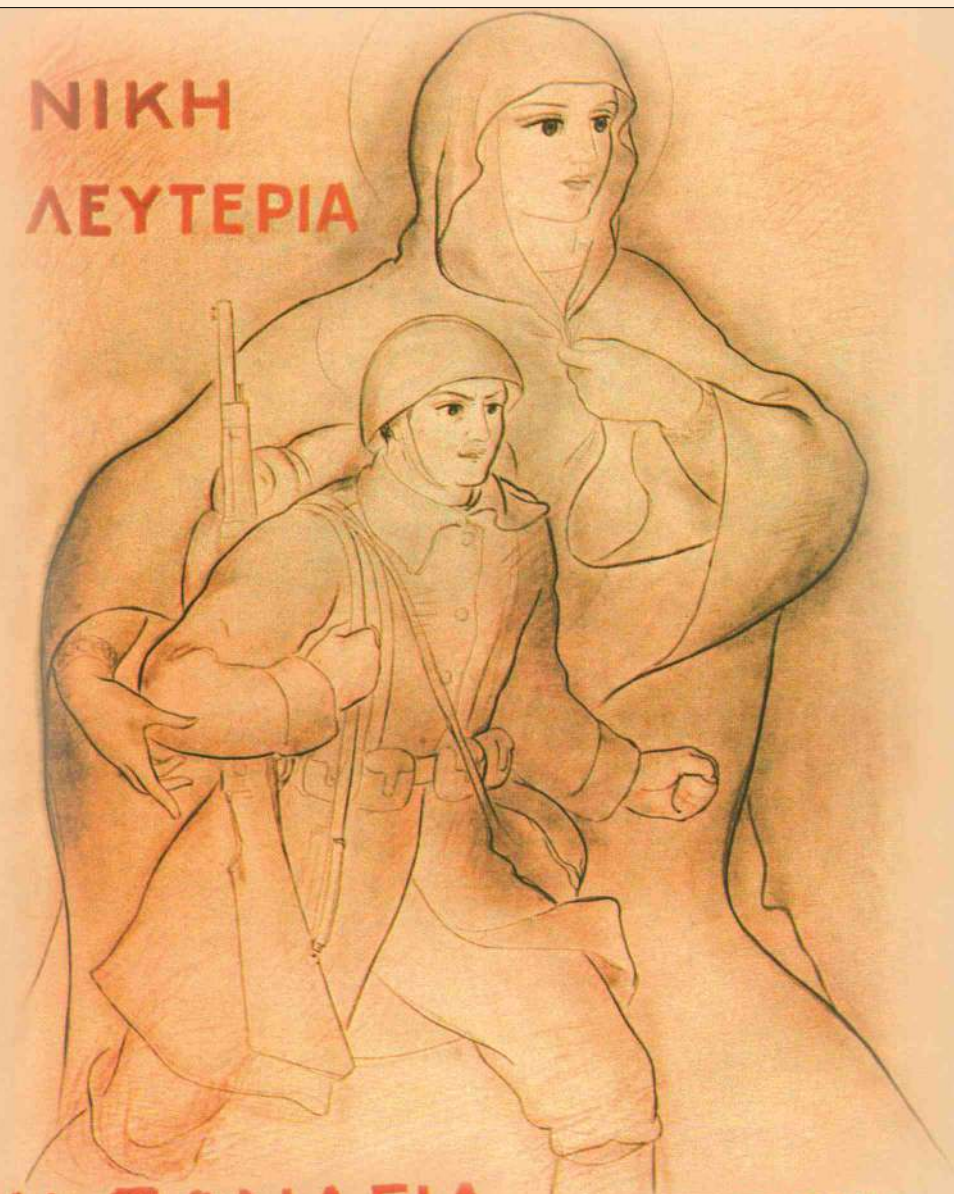

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

"Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

ΝΙΚΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ

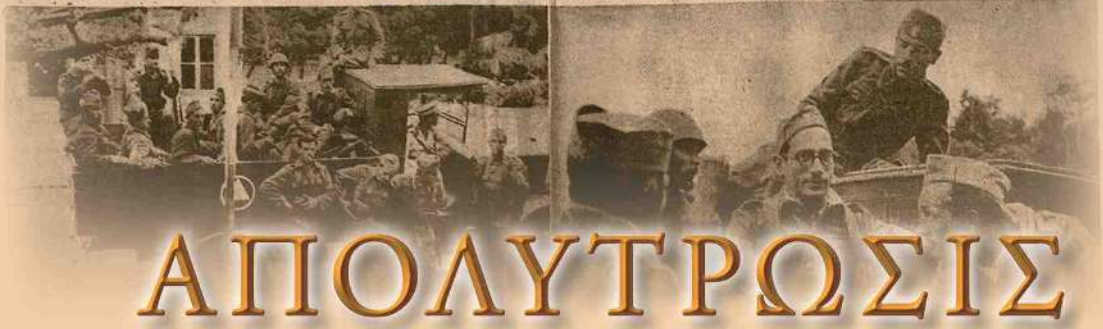
Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΖΙΤΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΞΗ'
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013
Λρ. Φύλ. 814

«Η ΔΟΞΑ ἀπέκτησεν ὄνομα: Λέγεται ΕΛΛΑΣ»!

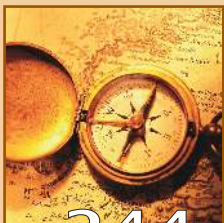
Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐργάται τοῦ σήμερ νῦν Ἑλληνικοῦ μεγαλείου (Φωτογραφία τῶν στρατιωτῶν μας ἀπὸ τὸ μέτωπον)

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεῦχος 814, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013

Περιεχόμενα

244

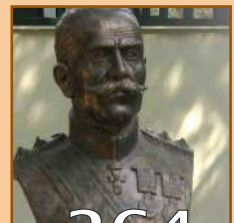

246

248

Νά ἀκολουθοῦμε τοὺς Πατέρες!.....	243
Πίστη καὶ ζωή.....	244
Εἰς Δαμασκόν 2013	246
Ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	248
Πέμπτη Μυσταγωγικὴ Κατήχηση (Γ΄)	250
Ἀπάντηση σέ καίρια ἐρωτήματα.....	252
Πρόγραμμα Ὁμιλιῶν	253
Ζητᾶμε ἐργάτες	254
Τί εἶναι τὸ Κατηχητικό.....	255
Συζητώντας τὰ γεγονότα... ..	256
Ψαλμός 111ος: Τὸ μυστικὸ τῆς χαρᾶς (Α΄) ...	258
Ἀπὸ τὴ δράση στὴ Γερμανία.....	260
Ἀπὸ ἐπιστολές πού λάβαμε	261
Κατασκήνωση: πρὶν καὶ μετὰ	262
Μαθήματα ἀπὸ τοὺς Βαλκανιομάχους	264
Καλὴ ἀρχή!	267
Ἡ φωτιά τοῦ Θεοῦ στὸν καπνὸ τοῦ πολέμου (διήγημα)	268
Ὁ Ἰκράτσι μιλά γιὰ τὸ '40 καὶ τοὺς Ἕλληνες	270

264

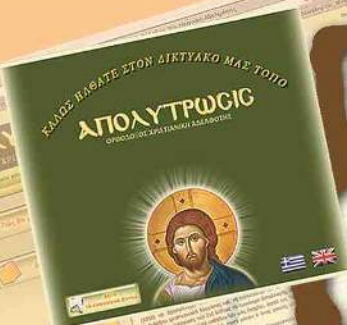

267

270

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητά μας καὶ τίς δραστηριότητές
της καθὼς καὶ γιὰ ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευ-
ματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νά
ἐνημερωθεῖτε ἀπὸ τὴν ἰστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

μήνα: ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Νά ἀκολουθοῦμε τούς Πατέρες!

Φορτωμένος μέ γεγονότα καί
μνημες ὁ Ὀκτώβριος εἶναι ὁ
μήνας κατά τόν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία μας
ἀρχίζει ἐπίσημα τό ἱεραποστολικό καί
κατηχητικό ἔργο τοῦ ἔτους. Μέ τήν πα-
ραβολή τοῦ Σπορέως, κατά τήν ὁμώνυ-
μη Κυριακή (13/10), θυμίζει στά μέλη
της ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖνος
πού ζωογονεῖ καί προάγει τίς ψυχές.

Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι αὐτὴ τὴν ἴδια Κυριακὴ τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας καὶ τὴ μνήμην τῶν 350 ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού πραγματοποιήθηκε στὴ Νίκαια τὸ 787. Ἐκεῖ οἱ ἅγιοι Πατέρες μέ ὁδηγοῦν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καταδίκασαν τίς ἀπόψεις τῶν εἰκονομάχων καὶ διατύπωσαν τὸ ὀρθόδοξο δόγμα, πού διακηρύττει ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι τέλειος Θεός καὶ τέλειος ἄνθρωπος.

Τιμώντας τή μνήμη τῶν ἁγίων Πα-
τέρων ἀξίζει νά θυμηθοῦμε αὐτό
πού λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, ὅτι
«μνήμη ἁγίου» σημαίνει «μῆνις ἁγί-
ου». Ἡ γιορτή τους, δηλαδή, εἶναι ἓνα
κάλεσμα νά βαδίσουμε στή γραμμή
τους. Καί τό κάλεσμα αὐτό ἀποκτᾷ ἰδιαί-
τερη σημασία σήμερα, πού διάφορες
θεωρίες ὑπονομεύουν καί ἀκυρώνουν
τό δόγμα.

Σήμερα, πού πολλοί προσπα-
θούν νά μᾶς πείσουν ὅτι πρέπει

νά παραμερίσουμε τὰ ὀρθόδοξα δόγματα καί τήν παράδοση τῶν Πατέρων ὥστε νά δημιουργηθεῖ μιὰ νέα ἐκκλησία, ἡ ὁποία δέν θά ἔχει δόγματα ἢ ὁ καθένας θά ἔχει τὰ δικά του καί μέ τόν ἀγαπισμό θά εἴμαστε ἕνα, ἡ μνήμη τῶν Πατέρων μᾶς καλεῖ νά ἐπαναπροσδιορίσουμε τήν πορεία μας καί νά στοιχηθοῦμε στά ἴχνη τους.

Ἄδελφοί, «σιῶμεν καλῶς, πίστις τό κινδυνευόμενον», θά ἔλεγε ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Πολλά πράγματα ἀλλάζουν στήν πορεία τοῦ κόσμου, ἀλλά ὁ χριστιανισμός ἔχει τό ἀναλλοίωτον, διότι ὁ Χριστός εἶναι «χθὲς καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας» (ΕΒ 13,8). Τά συντάγματα τῶν ἀνθρώπων ἀλλάζουν· τό σύνταγμα τῆς Ἐκκλησίας, τό ἱερό Εὐαγγέλιο, εὐθύς ἐξαρχῆς εἶναι τέλειο, δέν ἀλλάζει. Ἡ «ἅπαξ παραδοθεῖσα πίστις» (Ιδ 3) ἰσχύει γιά πάντα.

Ἐπιβάλλεται νά προσευχηθοῦμε
τό ἅγιο Πνεῦμα νά φωτίσει
τούς ὑπευθύνους, τούς φύλακες καί
φρουρούς τῆς Ὁρθοδοξίας, νά ἀγωνι-
στοῦν γιά νά διαφυλαχθεῖ ἡ ὀρθόδοξη
πίστι πού παραδόθηκε μέ αἵματα, μέ
δάκρυα, μέ μελάνη καί ἰδρώτα καί νά
παραδοθεῖ στίς ἐπέρχόμενες γενιές γιά
τή δόξα τοῦ Κυρίου μας, γιά τή σωτηρία
μας, γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου.

'A.

Πίστη καί ζωή

Ἡ γνήσια ἔκφραση
τῆς πίστεως καί
ἡ καρποφορία της
εἶναι τά καλά ἔργα,
ἡ ὀρθή ζωή.

Ἐνα ἀπό τά κύρια γνωρίσματα τῶν καιρῶν μας εἶναι καί ἡ σύγχυση γιά τά μεγάλα καί καίρια ὑπαρξιακά ζητήματα. Κάθε σκεπτόμενος ἄνθρωπος, εἴτε τό ὁμολογεῖ εἴτε ὄχι, ἔχει στιγμές κατά τίς ὁποῖες προβληματίζεται κι ἀναρωτιέται: «Ποιός εἶμαι; Ἀπό ποῦ προέρχομαι; Ποιός εἶναι ὁ προορισμός μου;». Στούς αἰῶνες πού πέρασαν, ἡ ἀνθρώπινη κρίση πῆρε ποικίλες θέσεις πάνω σ' ὅλα αὐτά, γιά νά καταλήξει, ἀναπόφευκτα σχεδόν, στήν ἀπελπιστική ὁμολογία: «Δέν μπορῶ νά ξέρω τίποτε. Δέν εἶμαι σίγουρος γιά τίποτε!». Ποτέ ἀπάντηση ἄλλη δέν ὑπῆρξε τόσο βασανιστική γιά τήν ψυχή μας, τόσο θλιβερή καί τόσο καταθλιπτική. Πουθενά φῶς, πουθενά ἀνάπαυση, πουθενά εἰρήνη.

Κι ὅμως! Εἰρήνη καί ἀνάπαυση ἀληθινή καί φῶς ζωοποιό προσφέρει καί θά προσφέρει στούς αἰῶνες ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Στέκει φάρος στά σκοτάδια τῆς ἀμφιβολίας, πυξίδα στά πελάγη τῆς ἀβεβαιότητας καί γνώση τέλεια, ἐγγυημένη ἀπό τήν πηγὴ τῆς ἀλήθειας, τόν Κύριο τοῦ κόσμου καί Πατέρα μας, τόν Θεό. Δέν ὑπάρχουν γι' αὐτόν ἄλυτα προβλήματα. Μπροστά του ὅλα φανερώνονται «γυμνά καί τετραχλισμένα» (Εβ 4,13).

Αὐτό τό σημαντικό καί αἰσιόδοξο μήνυμα ὑπογραμμίζει κατεξοχήν καί πολλές φορές ὁ ἀπόστολος Παῦλος. «Πιστός ὁ λόγος», γράφει στόν μαθητή του Τίτο, στήν περικοπή (Ττ 3,8-15) πού διαβάζεται ὡς ἀποστολικό ἀνάγνωσμα τήν Κυριακή τῶν Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ τοῦ Σπορέως. Εἶναι ἀξιόπιστος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι αὐτός ἀποκαλύπτει ἀξίζει τήν ἐμπιστοσύνη μας, ἀξίζει νά τό παραδεχθοῦμε ἄφοβα, νά τό ἐνστερ-

νισθοῦμε ἀνεπιφύλακτα. Καί ὁ σοφώ-
τερος ἄνθρωπος μπορεῖ νά κάνει λά-
θος καί νά ἀστοχήσει στήν ἀλήθεια,
διότι ἡ ἀνθρώπινη γνώση καί διάνοια
εἶναι περιορισμένη. Καί ὁ εἰλικρινέ-
στερος μπορεῖ νά πεί ψέματα ἀπό ἄ-
γνοια, μπορεῖ νά ἐξαπατήσει ἀπό ἄ-
δυναμία. Μόνον ὁ Θεός εἶναι ἀξιόπι-
στος καί μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶ-
ναι «ὁ μάρτυς ὁ πιστός καί ἀληθινός»
(Ἀπ 3,14) μέ τήν ἀπόλυτη ἔννοια πού
ζητᾷ ἡ καρδιά μας γιά νά ἀναπαυθεῖ.
Αὐτός δέν ὑπάρχει περίπτωση νά λα-
θῆσει, δέν ὑπάρχει περίπτωση νά ψευ-
σθεῖ, διότι εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἀλήθεια καί
εἶναι σέ θέση νά μᾶς τήν γνωρίσει. Γι'
αὐτό μπήκε στήν ἱστορία μας καί μᾶς
μίλησε μέ ἀγγέλους, γι' αὐτό ἔστειλε
τούς προφῆτες καί τούς ἀγίους του,
γι' αὐτό, τέλος, ἔγινε ἄνθρωπος καί
μᾶς συναναστράφηκε. Τά λόγια του
καί τά ἔργα του καταγράφηκαν καί
φυλάσσονται ἀπό τήν Ἐκκλησία του
μέσα στήν ἀγία Γραφή, πού εἶναι ἡ
ζωντανή φωνή του. Εἶναι ὁ «πιστός
λόγος».

Ἀλλά πῶς ἡ ἀνθρωπότητα θά μά-
θει τήν σωτήρια ἀλήθεια; Οἱ ἄνθρω-
ποι πού ζοῦν καί κινοῦνται ἀνάμεσά
μας, μέ τά μεγάλα ἐρωτηματικά καί τά
ἀξεπέραστα ἀδιέξοδα, πῶς θά μάθουν
τόν «πιστόν λόγον»; Ἀσφαλῶς μέ τό
κήρυγμα, μέ τό ἔργο τῶν ἀποστόλων
κι ὅλων ἐκείνων πού διαλέγει ὁ Θεός
γιά συνεργάτες του. Καί ὅταν λέμε
«κήρυγμα» δέν ἐννοοῦμε τυπικούς
καί ἄψυχους μονολόγους, ἀλλά λόγο
δυναμέως «περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος»
(Α' Πέ 3,15). «Καί περὶ τούτων βού-

λομαί σε διαβεβαιοῦσθαι», παραγγέλ-
λει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στόν Τίτο·
δηλαδή «νά κηρύττεις μέ δύναμη καί
νά μήν ἀφήνεις καμιά ἀμφιβολία γιά
τήν ἀλήθεια τῶν λόγων σου». Καί τί
ὀφείλει νά κηρύττει ὁ Τίτος; Λίγο πα-
ραπάνω τοῦ ἀνέφερε ὁ διδάσκαλός
του πῶς ἐπιτεύχθηκε ἡ λύτρωση τοῦ
ἀνθρώπου· μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
Πατέρα, τήν θυσία τοῦ Υἱοῦ καί τήν
χάρη τοῦ ἀγίου Πνεύματος, πού μᾶς
ἐξασφαλίζουν τήν αἰώνια ζωή καί εὐ-
τυχία (στ. 4-7). Αὐτό θέλει νά κηρύτ-
τει καί ὁ μαθητής του· τήν σύννοψη καί
οὐσία ὅλης τῆς ἀγίας Γραφῆς. Τήν «ἁ-
παξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἀγίοις πίστιν»
(βλ. Ἰδ,4).

Ὡστόσο, ἡ γνήσια ἔκφραση τῆς
πίστεως καί ἡ καρποφορία της εἶναι
τά καλά ἔργα, ἡ ὀρθή ζωή. Ὁ ἀπόστο-
λος Παῦλος λέει ξεκάθαρα ὅτι «οἱ πε-
πιστευκότες τῷ Θεῷ», οἱ πιστοί, αὐτοί
πού ἔχουν δεχθεῖ καί κατέχουν ὡς
κτῆμα καί θησαυρό τους τόν «πιστόν
λόγον», ὀφείλουν νά φροντίζουν νά
εἶναι πρῶτοι στά καλά ἔργα. Τέτοια
πρέπει νά καρποφορήσουν. Διότι, ὅ-
πως ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος,
κανένα κίνητρο δέν εἶναι τόσο δυνα-
τό καί τόσο ἀσφαλές γιά τήν κοινω-
νική εὐποία ὅσο ἡ θεογνωσία, ἡ πί-
στη ὅτι ὑπάρχει Θεός πού θυσιάστηκε
γιά μᾶς. Ἔτσι οἱ πιστοί βρίσκουν τήν
διάθεση καί τήν δύναμη νά θυσια-
σθοῦν γιά τούς ἄλλους. Καί τό σπου-
δαῖο εἶναι ὅτι δέν ἀσκοῦν ἀπλῶς τήν
ἀγάπη, ἀλλά «φροντίζουν» καί «προ-
ῖστανται», πού σημαίνει ὅτι τήν ἐπιδι-
ώκουν καί μάλιστα πρωτοποροῦν στά

ἔργα της. Δέν περιμένουν τούς ἐνδεεῖς ἀδελφούς τους νά ῥθοῦν σ' αὐτούς, ἀλλά αὐτοὶ τρέχουν νά τούς βροῦν. Δέν ἀκολουθοῦν τίς εὐκαιρίες, ἀλλά οἱ ἴδιοι τίς δημιουργοῦν.

Ἀδελφοί μου, γύρω μας ἡ σύγχυση ὅλο καὶ μεγαλώνει, ἡ ἀβεβαιότητα σφίγγει ὅλο καὶ περισσότερο τίς καρδιές μας στὸν κλοιό της, ἡ πλάνη παραμονεύει ὅλο καὶ συχνότερα στὸν δρόμο μας. Δέν θέλουμε νά σκεπάσουν τὴν σκέψη μας τὰ σύννεφα τοῦ σκεπτικισμοῦ· λαχταροῦμε τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας. Δέν θέλουμε νά βυθίσουν τὴν ψυχὴ μας τὰ βαρίδια τῆς ἀπελπισίας· λαχταροῦμε τὴν ἀνεση τῆς ἐσωτερικῆς χαρᾶς. Ἄς ἀνοίξουμε, λοιπόν, τὰ μάτια μας στὸν ἥλιο-Χριστό! Μέσα στό βιβλίο του, στὴν ἀγία Γραφή, μᾶς προσκαλεῖ νά γνωρίσουμε τὴν πίστη, πού καθοδηγεῖ καὶ σώζει. Μέσα στὴν Ἐκκλησία του μᾶς προσφέρει ὅλα τὰ μέσα γιὰ νά καταλάβουμε, γιὰ νά ποθήσουμε καὶ νά ζήσουμε τὴν ζωὴ τῆς ἀλήθειας. Καὶ μέσα στὴν ζωὴ μας ἀπαιτεῖ ἀπὸ μᾶς, πού μᾶς γέννησε μέ τὸν λόγο του καὶ μᾶς ἔθρεψε μέ τὰ Μυστήριά του, νά γίνουμε πρωτοπόροι καλῶν ἔργων, νά μὴν μείνουμε ἄκαρποι. Μᾶς παίρνει ξερές καὶ φτωχές ρίζες καὶ μᾶς φυτεύει στὸ περιβόλι του, μᾶς ποτίζει καὶ μᾶς περιποιεῖται· γίναμε δένδρα ψηλά καὶ θαλερά. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι οἱ καρποὶ μας; Ἀλίμονο, ἂν ξοδέψουμε τὸν χυμὸ μας σέ μικρόλογους ὑπολογισμούς. Ὁ Κύριος περιμένει νά καρποφορήσουμε μία ζωὴ γεμάτη ἀγάπη, δικαιοσύνη καὶ ἐλπίδα. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ συμφέρον μας, τὸ πραγματικό καὶ αἰώνιο!

*Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπὸ ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία)*

Εἰς Δαμασκόν 2013

Οἱ χριστιανοὶ ἦταν κρυμμένοι καλά, ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θά τοὺς ξετρύπωνε σίγουρα, τότε πού τὸ ὄνομά του ἦταν ἀκόμα Σαοὺλ· τόση μανία εἶχε μαζί τους.

Δέν ἄλλαξαν πολλά ἀπὸ τότε. Πάνω στὴν πόλη καὶ πάλι ἀπειλὴ καὶ φόβος «εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου». Στενάζει ἡ κοιλάδα τῶν χριστιανῶν.

Τί λέω δέν ἄλλαξαν πολλά; Ἄλλαξες ἐσύ, Σαοὺλ. Εἶναι λίγο αὐτό; Ἡ Δαμασκὸς ἰσοῦται πλέον μέ τὸ φῶς. «Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί μέ διώκεις;». Καὶ τὸ φῶς σέ τύφλωσε.

Ἕνας τόπος πού δέχτηκε τέτοια δωρεὰ θά τραβοῦσε σίγουρα πάνω του καὶ μεγάλη κατάρρα. Τό τίμημα εἶναι συνήθως εὐθέως ἀνάλογο. Πολύπαθη Ἀνατολή, ἡ ἐγγὺς καὶ ἡ μακράν.

Πολύπαθη, γιατί ὑπῆρξες πολυευλογημένη. Συρία, Μικρασία, Λίβανος, Ἰσραήλ, Παλαιστίνη, Γάζα, Αἴγυπτος, Περσία, Μεσοποταμία.

Ἐδῶ εἶδε τὸ φῶς ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὁ χωματένιος, μέσα στὴν τρυφὴ τοῦ παραδείσου. Σ' αὐτὰ τὰ χῶματα, σ' αὐτὰ τὰ νερά περπάτησαν οἱ πατριάρχες καὶ ἔκλαψαν οἱ προφήτες πικρά.

Ἐδῶ γεννήθηκε τὸ Φῶς, «ἀνατολὴ ἐξ ὕψους», ὁ δεύτερος ἄνθρωπος, «ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ». Ἐδῶ τὸν ἔψαξαν «ἀπὸ ἀνατολῶν» αὐτοὶ πού τὸν ζητοῦσαν. Κι ἓνα γαῖδουράκι, νύχτα καὶ μ' ὅλες τίς προφυλάξεις, ἔκανε βιαστικά τὸν δρόμο ἀπ' τὴ Βηθλεέμ μέχρι τὴν Αἴγυπτο, γιὰ νά κρύψουν καλά ἐκεῖ τὸ παιδί πού κινδύνευε.

Ἐδῶ στὴν Ἀνατολή, ἐγίνε ἐκείνη τὴ μέρα σκότος καὶ ἀκούστηκε τὸ «Τετέλεσται».

Ἅγιοι τόποι, ἔρη-
μοι τόποι, θολά τοπία.
Πανάρχαιες ἐκκλησίες,
κατατρεγμένοι μαθητές.
Πόσες φορές ἰσοπεδώθη-
καν τὰ σπίτια τους καί τὰ
καλντερίμια τους; Ἀμέτρη-
τες ἐπιδρομές, ἐπιθέσεις, ἐκ-
τελέσεις.

Δέν μπορούμε πιά νά βροῦ-
με τήν «ῥύμην τήν καλουμένην
εὐθεΐαν». Δέν μπορούμε νά βροῦ-
με τήν «οἰκίαν Ἰούδα» πού φιλοξέ-
νησαν γιά λίγο ἐκεῖνον τόν παρά-
ξενο Ταρσέα.

Ξέχασα μέσα στήν εὐζωΐα μας ὅτι
ἡ Ἐκκλησία ἦταν πάντα καί εἶναι διω-
κομένη. Νόμιζα πώς εἶχαν τελειώσει οἱ
μάρτυρες σέ κείνον τόν παγωμένο ἀρι-
θμό 11.000.000 τῆς πρωτοχριστιανικῆς
ἐποχῆς.

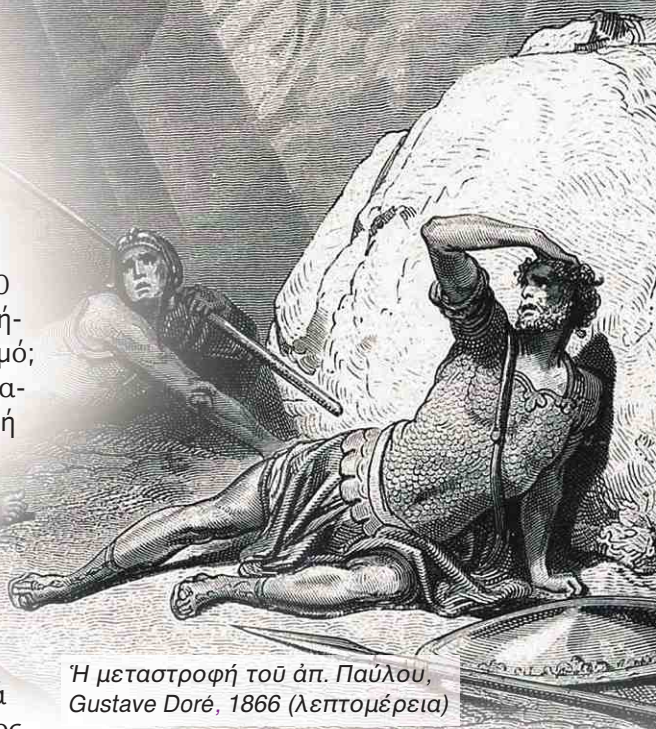
Τό μαρτύριο ὅμως δέν εἶναι κάτι περι-
στασιακό γιά τήν Ἐκκλησία. Εἶναι ἡ φύση της.
Εἶναι ὁ ἕνας πόλος της. Μόνο τὰ τελευταῖα 30
χρόνια, πόσοι καινούργιοι μάρτυρες συστοιχῆ-
θηκαν πίσω ἀπό κείνον τόν παγωμένο ἀριθμό;
Μάρτυρες στή Ρωσία, στή Σερβία, στήν Ἀλβα-
νία, σ' ὅλα τὰ Βαλκάνια, στή Μέση Ἀνατολή
τώρα.

Ὁ ἕνας πόλος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό
μαρτύριο τῶν μαθητῶν καί ὁ ἄλλος ἡ μετα-
στροφή τῶν διωκτῶν.

Γιά ἕναν ἀκόμη Ὀκτώβρη «ἐξῆλθεν ὁ
σπείρων τοῦ σπεῖραι τόν σπόρον αὐτοῦ».
Φέτος ὁ σπόρος εἶναι ἐκλεκτός, πολύτιμος,
εἶναι αἷμα... Γι' αὐτό αὐτή τή φυτεία δέν θά
μπορέσει νά τήν ξερριζώσει κανένας ἄνεμος
τῆς ἱστορίας.

Ἡ Δαμασκός ἰσοῦται μέ τό φῶς. Ποιός ξέρει, μπορεῖ μέσα στόν ἀγριεμένο μου-
σουλμανικό κόσμο, κρυμμένος μέσ' στά χαλάσματα, χωρίς ψωμί, χωρίς νερό, τυφλός
ἀπό τό φῶς, νά περιμένει ἕνας ἄλλος Σαούλ.

Νά περιμένει ἕναν Ἀνανία γιά νά δεῖ, νά βαπτιστεῖ, νά πλησθεῖ Πνεύματος ἁγίου.
Ἐναν Ἀνανία, ἕναν ἀφανή καί ἀφοσιωμένο μαθητή, γιά νά φυγαδευτεῖ μέσα σ' ἕνα
κοφίνι, πάνω ἀπ' τὰ φλεγόμενα τείχη, αὐτός ὁ ἄλλος Σαούλ, πού δέν τόν λένε πιά
Σαούλ, τόν λένε Παῦλο καί εἶναι ἑτοιμος νά ἀλλάξει τόν κόσμο.

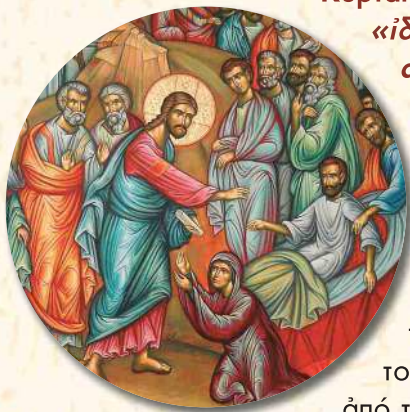

Ἡ μεταστροφή τοῦ ἀπ. Παύλου,
Gustave Doré, 1866 (λεπτομέρεια)

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 6/10

«ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ» (Λκ 7, 12).

Ἡ πομπή τοῦ θανάτου συναντιέται μέ τήν πομπή τῆς ζωῆς. Στή συνάντηση αὐτή γίνεται ἡ σύγκρουση τῆς ζωῆς μέ τόν θάνατο καί ὁ Χριστός μας, πού εἶναι ἡ ζωή, νικά τόν θάνατο καί ἀνασταίνει τόν γιό τῆς χήρας μέ τόν λόγο του· «νεανίσκε, σοὶ λέγω ἐγέρθητι». Μέ ἓνα του λόγο ἀναστήθηκε καί εἶναι αὐτό μία προτύπωση, πῶς ὁ νεκρεγέρτης Κύριος μ' ἓνα του λόγο θά ἀναστήσει μιά μέρα ὅλους τούς νεκρούς ἀπό τούς τάφους. Ἀλλά μέχρι ἐκείνη τήν ὥρα ὁ ζωοδότης

Κύριος θά ἀπαγγέλλει τό ἴδιο παράγγελμα καί σέ νέους καί σέ μεγάλους· «νεανίσκε, σοὶ λέγω ἐγέρθητι». Μᾶς καλεῖ στήν ἀναστημένη ζωή, νά διαβοῦμε μέ τή μετάνοια ἀπό τόν θάνατο τῆς ἁμαρτίας στή ζωή τῆς χάριτος, ὥστε ἀπό τόν κόσμο αὐτό νά γευθοῦμε καί νά ἀπολαύσουμε τήν ἀνάσταση καί τή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ μας.

Κυριακή 13/10

«ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ» (Λκ 8, 5).

Πολύ μέ συγκινεῖ ἡ ἀρχή τῆς παραβολῆς. Χρόνια τή μελετῶ, τήν κηρύττω καί συγκλονίζεται ἡ ὑπαρξή μου! Σκέπτομαι ποιός εἶναι αὐτός πού ἐξῆλθε καί ἀπό ποῦ ἐξῆλθε. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Εἶναι Ἐκεῖνος πού ἔσπειρε τά ἄστρα καί τούς γαλαξίες, εἶναι Ἐκεῖνος πού φύτευσε τά δένδρα, τά φυτά καί τήν πανέμορφη πλάση. Αὐτός, λοιπόν, ὁ δημιουργός καί κύριος τοῦ σύμπαντος ἔρχεται ἀπό τόν οὐρανό, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ Πατρός καί ἔρχεται καί γίνεται ἄνθρωπος γιά νά μᾶς καλλιεργήσει.

Καί διάλεξε αὐτόν τόν τρόπο γιά τήν καλλιέργεια καί τή σωτηρία μας, γιά νά κουραστεῖ μαζί μας, γιά νά δείξει τήν ἀγάπη του μέ τή θυσία!

Κυριακή 20/10

«καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ’ αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνεείχοντο» (Λκ 8,37).

Ὁ Χριστός μας εἶναι ἀληθινός, ζωντανός, εἶναι παρών στή ζωή μας, ὅμως δέν τόν βλέπουμε, γιατί δέν τόν θέλουμε. Καί δέν θέλουμε νά τόν ἀκούσουμε καί νά τόν δοῦμε, γιατί μᾶς ἐμποδίζουν τά πάθη μας. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι κυριαρχοῦνται ἀπό τά πάθη, δέν θέλουν τόν Χριστό. Αὐτή εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀπιστίας τῶν ἀνθρώπων, ἡ αἰτία πού ἐνοχλοῦνται ἀπό τόν Χριστό. Εἶναι τά γουρουνία, τά πάθη μας.

Σήμερα γίνεται ἓνα μεγάλο κίνημα, ἐκστρατεία ὁλόκληρη. Δυστυχῶς καί ἄνθρωποι μορφωμένοι, πού ξέρουν καλά τήν ἱστορία, θέλουν νά ξαναφέρουν τά εἰδῶλα, τοὺς εἰδωλολατρικούς θεούς. Ξέρουν ὅτι εἶναι ἀνύπαρκτοι. Ἀλλά τοὺς ἐνδιαφέρει νά ἔχουν θεούς πού νά προστατεύουν τή μοιχεία, τήν κλοπή, τή φιλαργυρία καί ὅλες τίς ἁτιμες καί βρομερές πράξεις. Ἔτσι κυριαρχεῖ ὁ σατανᾶς, διότι τά εἰδῶλα εἶναι ψεύτικα καί ἀνύπαρκτα, ἀλλά ὁ σατανᾶς εἶναι πραγματικός.

Κυριακή 27/10

«ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην» (Λκ 8,48).

Από τοὺς πολλοὺς πού περικύκλωναν καί πίεζαν τόν Κύριο μία μόνο γυναῖκα θεραπεύεται ἀπό τήν ἀσθένεια πού τή μάστιζε. Πρὸς αὐτή μόνο ἀπευθύνεται ὁ Κύριος λέγοντάς της· «θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». Μπορεῖ νά εἶναι κανεῖς πολύ κοντά στόν Χριστό ἀλλά νά μή δέχεται τήν εὐεργετική του ἐπίδραση.

Καί σήμερα κόσμος πολὺς συνθλίβει τόν Χριστό, ἑκατομμύρια ἀνθρώπων σ’ ὅλη τή γῆ ὀνομάζονται χριστιανοί. Πόσοι ὅμως ἀπ’ αὐτοὺς βρίσκονται σέ μία ἀληθινή ἐπαφή μαζί του; Ὁ Κύριος εἶναι πρὸς ὅλους ἴδιος καί σ’ ὅλους θέλει νά δίνει τή χάρη του. Ἄν δέν τήν παίρνουν οἱ ἄνθρωποι, εἶναι γιατί δέν τή ζητοῦν ἢ δέν προσπαθοῦν νά τόν πλησιάσουν. Γιά νά θερμανθεῖ ἡ καρδιά καί νά ἐπιτευχθεῖ μία πραγματική ἐπαφή μέ τόν Χριστό χρειάζεται προσπάθεια καί ἀγώνας ἐκ μέρους μας.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Πέμπτη Μυσταγωγική Κατήχηση στή Θεία Λειτουργία

Γ΄

Ἐχοντας ολοκληρώσει τήν ἐρμηνεία τῆς Κυριακῆς προσευχῆς ὁ ἅγιος Κύριλλος προχωρεῖ στήν ἐρμηνεία τῆς προσφώνησης τοῦ ἱερέα «τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις». Ἅγια εἶναι τὰ δῶρα πού βρίσκονται στήν ἁγία Τράπεζα, διότι δέχτηκαν τήν ἐπιφοίτηση τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί ἅγιοι εἶναι οἱ πιστοί, διότι καταξιώθηκαν τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Οἱ πιστοί ἀνταπαντοῦν ὅτι ἀσφαλῶς ἓνας εἶναι μόνο ἅγιος ἀπό τή φύση του, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Οἱ πιστοί μετέχουν

τῆς ἁγιότητος τοῦ Θεοῦ μέ τήν κοινωνία τῶν θείων Μυστηρίων, μέ τήν ἄσκησι καί τήν προσευχή, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Κύριλλος.

Στό σημεῖο αὐτό καί πάλι ὁ ἅγιος Κατηχητής προτρέπει τόν πιστό νά μήν ἐξετάζει τό μυστήριον τῶν μυστηρίων μέ τίς σωματικές του αἰσθήσεις, ἀλλά μέ «τὴν ἀνενδοίαστον πίστιν», ἡ ὁποία τόν πληρο-

φορεῖ ὅτι γεύεται Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ.

Τήν ἐποχή στήν ὁποία ἀναφέρεται ὁ Ἅγιος, οἱ πιστοί κοινωνοῦσαν χωριστά τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐλάμβαναν μάλιστα τό Σῶμα στή χούφτα τους. Γιά τόν λόγο αὐτό, τοὺς συμβουλεύει ὅταν προσέρχονται νά μεταλάβουν τό Σῶμα τοῦ Κυρίου, νά κάνουν τό ἀριστερό χέρι σάν θρόνο γιά νά καθίσει τό δεξί, διότι τό δεξί πρόκειται νά δεχτεῖ μέσα του τόν Βασιλιά τοῦ παντός.

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὁ ἅγιος Κύριλλος συμβουλεύει τόν πιστό νά μεταλάβει τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ πρῶτα ἀγιάσει τὰ μάτια του ἀγγίζοντας αὐτά μέ τό Σῶμα τοῦ Κυρίου πού κρατᾷ στά χέρια του, προσέχοντας νά μήν πέσει κάτω οὔτε ἓνας μαργαρίτης, διότι τότε θά εἶναι σάν νά χάνει ὁ μεταλαμβάνων ἓνα μέλος ἀπό τό ἴδιο του τό σῶμα. Ἄλλωστε, συνεχίζει ὁ Ἅγιος, τί θά ἔκανε κάποιος ἂν τοῦ χάριζαν ρινίσματα χρυσοῦ; Δέν θά φρόντιζε νά μή χάσει οὔτε ἓνα κομματάκι; Πολλῷ δέ μᾶλλον πρέπει νά προσέξει αὐτός πού κοινωνεῖ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, νά μήν πέσει οὔτε ἓνας μαργαρίτης ἀπό τή χούφτα του.

Ἐπεὶτα προχωρεῖ ὁ πιστός στήν μετάληψη τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου. Ἀφοῦ γευθεῖ τό Αἷμα τοῦ Κυρίου,

πρέπει νά σκουπίσει τά χείλη του μέ τά δάκτυλά του καί νά ἀγιάσει τά μάτια του, τό μέτωπο καί ὅλα του τά αἰσθητήρια. Μετά, περιμένοντας τήν εὐχή τῆς ἀπολύσεως, νά εὐχαριστεῖ τόν Θεό πού τόν ἀξίωσε νά μεταλάβει τῶν ἁγίων Μυστηρίων.

Τελειώνοντας προτρέπει ὁ ἅγιος πατέρας τούς πιστούς νά διατηροῦν τίς παραδόσεις αὐτές ἄσπιλες καί νά προσέχουν ὥστε νά μή σκανδαλιστοῦν ποτέ ὅσον ἀφορᾷ στά ἅγια αὐτά Μυστήρια. Ἐπιπλέον, συμβουλεύει τόν πιστό νά μήν ἀποστερήσει τόν ἑαυτό του τῶν ἱερῶν καί πνευματικῶν αὐτῶν Μυστηρίων, ἐξαιτίας κάποιου μολυσμοῦ ἁμαρτίας.

Καί ἐπισφραγίζει τίς Μυσταγωγικές του Κατηχήσεις ὁ ἅγιος Κύριλλος ὁ Κατηχητής μέ τόν στίχο τοῦ ἄλλου μεγάλου κατηχητῆ, τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου, ὁ ὁποῖος εὐχήθηκε στούς Θεσσαλονικεῖς· «Ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἀγιάσαι ὑμᾶς ὁλοτελεῖς, καί ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα καί ἡ ψυχὴ καί τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθεῖν» (Α΄ Θε 5,22-23). Σέ Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα «εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Ἀμήν.

*Δέσποινα Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας*

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

* Σεραφεϊμίδου Σωτηρία 30€.

Γιὰ τὸ Περιοδικό

* Ἀρσενιάδου Εὐπραξία 10€ * Βουτσινᾶ Μαρία 10€ * Γαληνοῦ Παρασκευή 60€ * Δωρόθεος Ἐμμανουήλ 100€ * Κυρπιζίδης Ἀνδρέας, εἰς μνήμην γονέων Γρηγορίου καί Αἰκατερίνης, 100€ * Μάμαλη Δήμητρα 10€ * Π.Α. 50€ * Πλανιτσιᾶδου Ἀναστασία 10€ * Σαχπαζίδου Ἀγγελικὴ 10€ * Στουγιαννάκη Ἐλευθερία 30€ * Τραχανᾶ Τέα 40€ * Τρικοῖλη Ἑλένη 20€ * Χ.Ε. 30€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση, εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου καὶ Πανσανίου Κουτλεμάνη

* Α.Π. 70€ * Ἀσημὴ Ἑλένη, εἰς μνήμην συζύγου τῆς Γεωργίου, 100€ * Γ.Π. 60€ * Γκουζγκούνη Καλλιόπη 35€ * Δ.Α. 100€ * Δ.Κ. 500€ * Δ.Σ. 20€ * Δωρόθεος Ἐμμανουήλ 100€ * Ζούβελα Εὐτέρπη 25€ * Κ.Α. 150€ * Κ. Α. 100€ * Κ.Γ. 150€ * Κ.Δ. 50€ * Κ.Ν. 2.000€ * Κ.Ν. 485€ * Κ.Π. 260€ * Κ. Π. 520€ * Λ.Σ. 150€ * Μ.Α. 100 * Μ.Κ. 150€ * Μ.Π. 350€ * Μ.Π. 500€ * Μ.Χ. 200€ * Μ.Χ. 250€ * Μαρκίδης Δημήτριος 50€ * Μεταλλίδης Χαράλαμπος 300€ * Ν.Σ. 250€ * Ν.Σ. 500€ * Ντόμπρου Ζωή 50€ * Ξ.Γ. 50 * Π.Κ. 100€ * Π.Ν. 100€ * Π.Σ. 200€ * Π.Χ. 100€ * Π.Χ. 600€ * Παπαπέτρου Χαράλαμπος 150€ * Σ.Α. 100€ * Σ.Α. 150€ * Σ.Α. 200€ * Σπάρταλης Ἰωάννης 100€ * Σταυράκη Παναγιώτα 20€ * Τ.Γ. 200€ * Τ.Ε. 30€ * Τ.Σ. 50€ * Τ.Χ. 40€ * Τζαφέρη Σουζάνα 100€ * Τράκη Πανωραία 150€ * Τρικαλιώτης Ἰωάννης 200€ * Τσιραμπίδης Ἀνανίας 250€ * Φ.Α. 60€ * Φ.Α.Α. 10.000€ * Χατζούλη Γλυκερία 4.000€ * Α.Ι. 650€ * Ἀνώνυμοι 280€ * Ἀνώνυμος 70€.

Γιὰ τίς Φυλακές

* Δωρόθεος Ἐμμανουήλ 100€ * Κεσαπίδου Παρασκευή 510€ * Κυρλόγλου Παῦλος, εἰς μνήμην πατρός του Κυριάκου, 30€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία

* Κακαζούκη Γεωργία 30€ * Σύλλογος Καθηγητῶν 2ου Λυκ. Εὐόσμου, εἰς μνήμην Μαρίας Δημητρίου, 100€.

ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ
ΣΤΟΥΣ
ΔΩΔΕΚΑ
ΜΙΚΡΟΥΣ
ΠΡΟΦΗΤΕΣ

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
"ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΛΠΙΣ"
ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ

Ἀπάντηση σέ καυτά ἐρωτήματα

Μέσα στήν παρατεταμένη κρίση πού μᾶς πλήττει βιώνουμε τά τελευταῖα χρόνια τή σύγχυση σέ ὅλα τα ἐπίπεδα καί τίς πτυχές τῆς ζωῆς μας. Μᾶς βασανίζουν ἐρωτήματα ὅπως: «Πῶς ἀνέχεται ὁ Θεός τήν τόση δυστυχία;», «Γιατί ταιπρωροῦνται οἱ φτωχοί;», «Ὡς πότε θά μένουν ἀτιμώρητοι οἱ ἔνοχοι;», «Μποροῦμε νά περιμένουμε ἀνάκαμψη, νά ἐλπίζουμε ἀκόμη;».

Σ' αὐτά καί σέ παρόμοια ἐρωτήματα προσφέρει ἀπάντηση σαφῆ καί ἐγγυημένη ὁ θεόπνευστος προφητικός λόγος, πού ἀπό τά βάθη τῶν αἰώνων φθάνει στήν ἐποχή μας ἐπιβεβαιω-

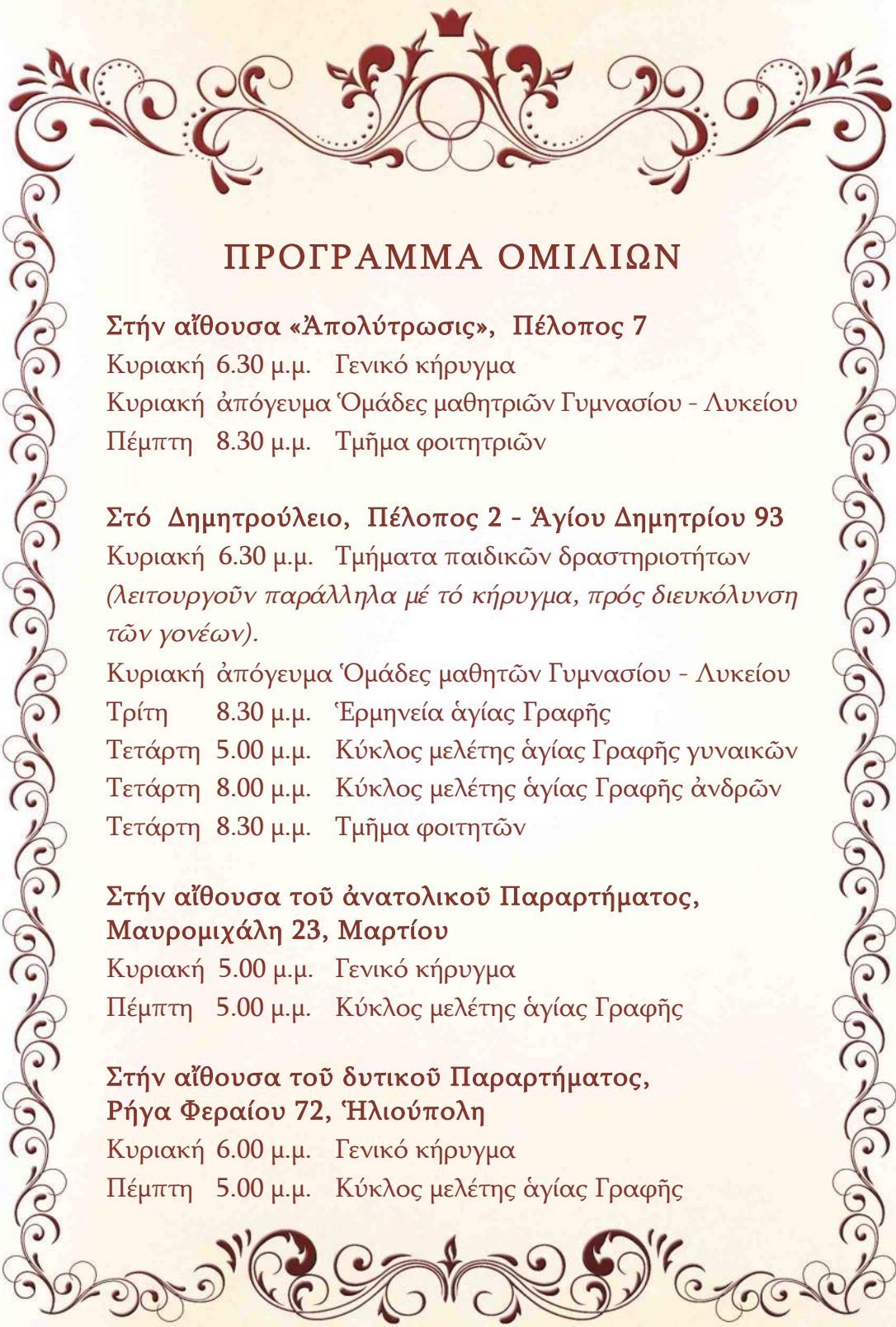
μένος ἀπό τήν ἱστορία. Οἱ προφῆτες τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν φωτεινά παραδείγματα-ὁδηγούς. Ἐμπνευσμένοι καί κατευθυνόμενοι ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, μέ τήν καθαρή σκέψη καί τόν εὐθύ θεολογικό λόγο τους ἐτοίμαζαν τήν ἀνθρωπότητα γιά τήν ὑποδοχή τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Κυρίου. Παράλληλα, ὑπερασπίστηκαν μέ πάθος καί ἀσυμβίβαστη τιμότητα τό δίκαιο τῶν ἀδυνάτων. Ἐφαρμόζοντας τόν ἀμερόληπτο, ἀκριβοδίκαιο ἀλλά καί φιλόανθρωπο θεῖο νόμο, ἐπέδρασαν στήν κοινωνία τῆς ἐποχῆς τους, τήν παιδαγώγησαν καί τήν καλλιέργησαν.

Ὁ ἀδιάψευστος προφητικός λόγος μπορεῖ -ὅσο ποτέ ἄλλοτε- νά σταθεῖ ὁδηγητικός καί γιά μᾶς. Γι' αὐτό θεωρῶ ὡς εὐλογημένη συγκυρία τήν κυκλοφορία τοῦ νέου βιβλίου τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Πανεπιστημίου καί πνευματικοῦ διδασκάλου τῆς Ἀδελφότητάς μας Στεργίου Σάκκου «Προσεγγίσεις στοὺς δώδεκα μικροὺς προφῆτες», σχῆμα 20x14, σελ. 230, ἀπό τίς ἐκδόσεις «Χριστιανική Ἑλπίς».

Στήν καλαίσθητη αὐτή ἔκδοση ὁ ἀείμνηστος σοφός καθηγητής μέ ἀπλότητα, σαφήνεια καί παραστατικότητα παρουσιάζει τό περιεχόμενο τῶν προφητικῶν βιβλίων, ὥστε καί ὁ πιό ἀπλοϊκός ἀναγνώστης νά κατανοήσει τόν ρόλο καί τήν ἀξία τῶν προφητῶν στήν ἐποχή τους. Συγχρόνως ὁμως, μέ τόν εὐστοχο σχολιασμό τῶν προφητικῶν λόγων ὁ συγγραφέας μεταφέρει τό πλούσιο ἀγιοπνευματικό βίωμα τῶν προφητῶν στή δική μας ἐποχή καί μεταδίδει ἀρχές καί ἀξίες πού ὁδηγοῦν στήν ἔξοδο ἀπό ποικίλα ἀδιέξοδα. Ὁ ἐξηγητικός καί γλαφυρός λόγος τοῦ συγγραφέα παρηγορεῖ πειστικά, συμβουλεῦει διακριτικά, ἐμπνέει μυστικά, ἀνανεώνει τήν ἐλπίδα καί τήν ἐμπιστοσύνη στόν Θεό καί τήν πρόνοιά του. Μέ τόν θεόπνευστο ἀγιογραφικό λόγο οἰκοδομεῖ «εἰς σωτηρίαν» τά μέλη «τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ».

Ἀθ. Παπαρνάκης

Ἀναπλ. Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ

Στήν αίθουσα «Απολύτρωσις», Πέλοπος 7

Κυριακή 6.30 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Κυριακή απόγευμα Όμάδες μαθητριών Γυμνασίου - Λυκείου

Πέμπτη 8.30 μ.μ. Τμήμα φοιτητριών

Στό Δημητρούλειο, Πέλοπος 2 - Αγίου Δημητρίου 93

Κυριακή 6.30 μ.μ. Τμήματα παιδικών δραστηριοτήτων

(Λειτουργούν παράλληλα μέ τό κήρυγμα, πρός διευκόλυνση τῶν γονέων).

Κυριακή απόγευμα Όμάδες μαθητῶν Γυμνασίου - Λυκείου

Τρίτη 8.30 μ.μ. Ἑρμηνεία ἀγίας Γραφῆς

Τετάρτη 5.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης ἀγίας Γραφῆς γυναικῶν

Τετάρτη 8.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης ἀγίας Γραφῆς ἀνδρῶν

Τετάρτη 8.30 μ.μ. Τμήμα φοιτητῶν

**Στήν αίθουσα τοῦ ἀνατολικοῦ Παραρτήματος,
Μαυρομιχάλη 23, Μαρτίου**

Κυριακή 5.00 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Πέμπτη 5.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης ἀγίας Γραφῆς

**Στήν αίθουσα τοῦ δυτικοῦ Παραρτήματος,
Ρήγα Φεραίου 72, Ἡλιούπολη**

Κυριακή 6.00 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Πέμπτη 5.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης ἀγίας Γραφῆς

«Δεῦρο, Μάρτυς Χριστοῦ, πρὸς ἡμᾶς, σοῦ δεομένους συμπαθοῦς ἐπισκέψεως· καὶ ρῦσαι κεκακωμένους τυραννικαῖς ἀπειλαῖς καὶ δεινῇ μανίᾳ τῆς αἰρέσεως· ὑφ' ἧς ὡς αἰχμάλωτοι καὶ γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου συνεχῶς διαμείβοντες, καὶ πλανώμενοι ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσιν. Οἴκτειρον οὖν, πανεύφημε, καὶ δὸς ἡμῖν ἄνεσιν, παῦσον τὴν ζάλην καὶ σβέσον τὴν καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος».

Ἔλα σέ μᾶς, μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ· ἔχουμε τόση ἀνάγκη νά μᾶς συμπονέσεις καί νά μᾶς ἐπισκεφθεῖς!

Γλύτωσέ μας! Κακοπαθοῦμε ἀπό τυραννικές ἀπειλές κι ἀπό τή φοβερή μανία τῆς αἰρέσεως, πού μᾶς κυνηγάει σάν νά 'μασταν σκλάβοι, γυμνοί· κι ἀλλάζουμε τόπους συνεχῶς καὶ περιπλανιόμαστε σέ σπηλιές καὶ ὄρη.

Λυπήσου μας, πανένδοξε, καὶ ἐλευθέρωσέ μας· πᾶψε τή ζάλη καὶ σβῆσε τὴν ὀργή ἐναντίον μας μέ τίς πρεσβεῖες σου πρὸς τὸν Θεό, πού χαρίζει στὸν κόσμο τὸ μέγα του ἔλεος».

(ἀπόδοση. Εὐ. Κ.)

Ἀπὸ τὴν πένα τῶν ἀναγνωστῶν

ΖΗΤΑΜΕ ΕΡΓΑΤΕΣ

«Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι» (ΜΘ 9,37). Ἐργάτες, ἐργάτες τοῦ καλοῦ, τῆς δικῆς Του ἐλπίδας ἔψαχνε. Κι ἂς ἦταν παρορμητικοὶ σάν τὸν Πέτρο ἢ δύσπιστοι σάν τὸν Θωμᾶ. Ἐργάτες, νά ἔχουν ζῆλο σάν τοῦ Πέτρου, ὁμολογία σάν τοῦ Θωμᾶ, ἀγάπη σάν τοῦ Ἰωάννη... Βρῆκε ἐκείνους πού καρτερικά προετοίμαζε ἐκεῖνος ὁ... ἐρημίτης, ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Βρῆκε καὶ ἐργάτες καὶ θερισμὸ πολὺ. Ζακχαῖους καὶ Νικοδήμους, ἓνα Φίλιππο νά τό πεῖ στὸν φίλο του κι ἓνα Ναθαναήλ νά τρέξει ἀμέσως, μιά Φωτεινὴ κι ἓναν Παῦλο...

Καὶ σήμερα; Ποῦ εἶναι οἱ ἐργάτες σου, Κύριε; Γιατί δέν ὠριμάζουν τὰ στάχυα; Τόσες ψυχές γύρω μου κι αὐτὴ ἡ ταλαίπωρη ἢ δική μου... Ἐργάτες. Ἐργάτες τῆς ἐλπίδας σου ἔχουμε ἀνάγκη. Μορφές ταπεινές, ἀθόρυβες, πού μέ τὴ σεμνὴ παρουσία τους θά μαρτυροῦν μέ παρρησία γιὰ Σένα. Ἐργάτες τῆς δικῆς σου «καινῆς κτίσης». Νά γίνει ὁ κόσμος πανηγύρι, μιά μεγάλη τράπεζα ἀγάπης καὶ ἐκεῖ νά χορτάσεις κάθε πεινασμένη ψυχὴ, χωλοὺς, ἀνάπηρους, πόρνες, τελῶνες, ἄρρωστους, τίς δικές μας τίς χωλές ψυχές· καὶ νά μὴν ὑπάρχει πεινασμένος, νά μὴν ὑπάρχει ἀθέριστος ἀγρός... Τέτοιους δικούς σου ἐργάτες δίνε μας, δασκάλους τῆς σφραγισμένης μέ τό Αἷμα σου ἀλήθειας, γιὰ νά χορταίνουμε καθημερινά στὴν τράπεζα τῆς ἀγάπης σου...

«Πρίσκιλλα»

Τί είναι τό Κατηχητικό;

Βρέθηκα πρωτοδιόριστη σ' ένα από τά ακριτικά χωριά της πατρίδας μας. Πέρασε ό μήνας της προσαρμογής, ό Σεπτέμβριος. Μπήκε ό Όκτώβριος. Κυριακή του Σπορέως. «Έξηλθεν ό σπείρων του σπείραι...», άντηχοϋσε μέσα μου ό ευαγγελικός λόγος καί δέν μ' άφηνε νά ήσυχάσω... «Μία “έξοδος” τουτος ό διορισμός», σκέφτηκα... “Ένα κάλεσμα του Θεού.

- Τί είναι τό Κατηχητικό, κυρία;

Οί έρωτήσεις έπεφταν βροχή σάν άκουσαν γιά πρώτη φορά τή λέξη. Όμως, δέν έβρισκα ακριβή άπάντηση καί τά προσκάλεσα:

- Τήν Κυριακή μετά τή θεία Λειτουργία θά σās περιμένω στην αίθουσα δίπλα στό ναό γιά νά... καταλάβετε τί είναι τό Κατηχητικό.

Τήν άλλη μέρα στό σχολείο ή Μαρία της Δ τάξης μέ ρώτησε:

- Κυρία, έσεϊς πηγαίνετε Κατηχητικό; Ποιά είναι ή κατηχήτριά σας;

Πόσο έπιθύμησα νά μπορούσα νά της πω γιά τή μέγιστη εύλογία του Θεού νά βρεθώ από τά πρώτα μου χρόνια ασφαλισμένη στή φωλιά του Κατηχητικού της ένορίας μου... Νά μπορούσα

νά της πω γιά τήν κατηχήτριά μου τότε! Νά της έλεγα πώς τό Κατηχητικό δέν σταματάει ποτέ, σέ καμιά ήλικία. Νά μπορούσα νά της πω καί γιά τήν κατηχήτριά μου τώρα. Νά μπορούσα...

Της χαμογέλασα εύτυχισμένη καί προσάρμοσα τήν άπάντηση στά δεδομένα της παιδικής της ψυχής. Τήν εύχαρίστησα νοερά πού μου θύμισε τίς εύεργεσίες του Θεού στή δική μου ζωή κι εύχήθηκα τούτη ή άπαρχή πού έγινε στή δική της ζωή νά έχει μία εύλογημένη συνέχεια.

Δέν πέρασε Κυριακή του Σπορέως από τότε, δέν πέρασε Όκτώβριος πού νά μή θυμηθώ εκείνο τό χωριό, εκείνο τό Κατηχητικό, εκείνη τήν έρώτηση.

Άγρός οί παιδικές ψυχές πού έχουμε μέσα στίς σχολικές τάξεις. Σπόρος πλούσιος ό θεϊός λόγος πού χρόνια τώρα άκούμε καί μέ τή χάρη του Θεού βιώνουμε. Άς δώσουμε τά χέρια μας, τά πόδια μας στόν “Ένα Σπορέα γιά νά μās χρησιμοποięσει όπου θούλεται...

Ν. Αναπλιώτου
Δασκάλα

Ἐπίσημη ἀπάντηση

Ἡ συζήτηση τοῦ νομοσχεδίου γιὰ τὴν «Ἀναδιάρθρωση τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης» ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀκουστοῦν στὴ Βουλὴ διάφορες ἀρνητικές τοποθετήσεις γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Στὰ Μ.Μ.Ε. δυστυχῶς μόνο αὐτὲς βρῆκαν θέση καὶ διαφημίστηκαν κατὰ κόρον. Ἐντούτοις, πῆραν τὴν ἀπάντησή τους, καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Βουλῆς, ἀπὸ τὸν ὑφυπουργό Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Κωνσταντῖνο Π. Γκιουλέκα: «Τὸ Σύνταγμά μας προστατεύει τὴν ἀνεξιθρησκεία καὶ ὀρίζει ὅτι ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ πιστεύει ὅ,τι θέλει. Ταυτόχρονα ὁμως ὀρίζει σαφέστατα στὸ ἄρθρο 3 ὅτι «ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία στὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας».

Ἡ διδαχὴ μίας μόνο θρησκευτολογικῆς μελέτης, τῆς συγκριτικῆς μελέτης

τῶν θρησκειῶν, δὲν ἐπιτελεῖ τὸν σκοπὸ τοῦ ἁρθρου 16 τοῦ Συντάγματος, πού μεταξύ ἄλλων ὀρίζει ὅτι σκοπὸς τῆς Παιδείας εἶναι ἡ ἀνάπτυξη καὶ «τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης τῶν πολιτῶν».

Ἐπομένως, σύμφωνα μέ τὴν ἄποψη τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, καλῶς συνεχίζεται ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν μέ αὐτὸ τὸν τρόπο. Μέ τὴν παράλληλη μελέτη ἄλλων θρησκειῶν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπαραίτητη βαρύτητα στὴν ἐπικρατοῦσα θρησκεία τῶν Ἑλλήνων».

Νὰ προλάβουμε

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο ἐνέκρινε τὴ χρηματοδότηση 80 ἑκατομμυρίων εὐρώ γιὰ τεχνολογικὲς ἔρευνες σὲ ἀνθρώπινα ἔμβρυα. Χρηματοδοτήθηκαν, δηλαδή, φορεῖς καὶ ΜΚΟ (Μή

Κυβερνητικές Όργανώσεις) για να κάνουν πειράματα σε ανθρώπινα έμβρυα, είτε θανατώνοντάς τα είτε πραγματοποιώντας έκτρώσεις.

Προβληματίζεται κανείς. Για τη νέα Ευρώπη ή αξία «άνθρωπος» δεν μετράει; Κανένας σεβασμός δεν υπάρχει προς τό αγαθό της ζωής; Για να αποτραπεί τό εγκλημα αυτό, πρέπει να συγκεντρωθούν ένα εκατομμύριο υπογραφές, προκειμένου βάσει της Συνθήκης της Λισαβώνας να επανεξετασθεί τό θέμα από τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Αυτή την πανευρωπαϊκή πρωτοβουλία ανέλαβε ή κίνηση πολιτών «ONE OF US» («Ένας από μᾶς»).

Για την Ελλάδα -ανάλογα μέ τόν πληθυσμό της- απαιτούνται λιγότερες από 16.500 υπογραφές. Όμως έχουν συγκεντρωθεί ελάχιστες. Οί υπογραφές υποβάλλονται ηλεκτρονικῶς στήν ιστοσελίδα www.oneofus.eu/el/ ή έγγραφως στό ειδικό έντυπο τοῦ Συλλόγου «Η άγκαλιά», πού βρίσκεται στήν ιστοσελίδα www.agalia.org.gr. Καιρός να ευαισθητοποιηθοῦμε καί να προλάβουμε να φανοῦμε λίγο άνθρωποι.

«Άλλα λέγουσιν,

ἄλλα πράττουσιν»

«Τέλος ή εποχή πού κάποιοι προσπαθοῦσαν να ἀπαλλαγοῦν ἀπό την εθνική μας παράδοση κι ἀπό την πολιτιστική μας ταυτότητα, για να γίνουν τάχα “ψευτο-Ευρωπαῖοι”... “Άλλους τούς ενοχλεῖ ή θρησκευτική παράδοση της Όρθοδοξίας. Τέλος ὅλα αὐτά!», εἶπε στήν ὁμιλία του στή ΔΕΘ ὁ πρωθυπουργός κ. Αντώνης

Σαμαράς.

Τότε γιατί, κ. πρωθυπουργέ, καταργεῖτε τήν ἀργία τῆς Κυριακῆς; «Πολιτιστική παράδοση» καί «θρησκευτική παράδοση τῆς Όρθοδοξίας» δέν νοεῖται μέ ἀνοιχτά τά καταστήματα τήν Κυριακή. Τό δικό σας κόμμα ψήφισε ὑπέρ τῆς κατάργησης. Ποῦ ὑπάρχει ή ἀλήθεια; Στά ὅσα λέτε ή στά ὅσα ψηφίζετε;

«Γνωρίζω - Δέν ξεχνῶ - Διεκδικῶ»

«Τό 2014 συμπληρώνονται 40 χρόνια κατοχῆς τῆς πατρώας γῆς, 40 χρόνια μακριά ἀπό τίς πατρογονικές μας ἐστίες, μακριά ἀπό τή γῆ μας καί τούς τάφους τῶν ἀγαπημένων μας προσώπων. Κύρια καί πρωταρχική μας ἐπιδίωξη εἶναι καί πρέπει να εἶναι να δώσουμε τά ἀπαραίτητα ἐκεῖνα ἐφόδια στούς νέους μας, ἔτσι ὥστε να γνωρίσουν καλύτερα τήν πατρίδα τους, τόν τόπο τους. Τήν ἴδια στιγμή, ὅμως, υπογραμμίζουμε ὡς προτεραιότητά μας τήν ἀνάγκη να μὴν ξεχαστεῖ ή κατεχόμενη γῆ μας καί για τοῦτο σταθερή ἐπιδίωξή μας παραμένει να διεκδικήσουμε τήν ἀπελευθέρωση καί τήν ἐπανένωσή της. Μέσα σέ αὐτά τά πλαίσια υἱοθετοῦμε ὡς πρῶτο ὑπό ἔμφαση στόχο τῆς χρονιάς τό “Γνωρίζω - Δέν ξεχνῶ - Διεκδικῶ”». Αὐτά ἀνέφερε σέ ἐγκύκλιό του ὁ ὑπουργός Παιδείας καί Πολιτισμοῦ τῆς Κύπρου μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑναρξης τῆς σχολικῆς χρονιάς. “Αν ή Παιδεία τῆς Κύπρου ἐμπνέεται καί διαπνέεται ἀπό τέτοια λεβεντιά καί παρρησία, εἶναι μία ἀκτίνα στό σκοτάδι καί ένα παράδειγμα πρὸς μίμηση.

Ψαλμός 111ος: Τό μυστικό τῆς χαρᾶς

Κείμενο

¹Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα·

²δυνατὸν ἐν τῇ γῇ ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ, γενεὰ εὐθέων εὐλογηθήσεται.

³Δόξα καὶ πλοῦτος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

⁴Ἐξανέτειλεν ἐν σκότει φῶς τοῖς εὐθέσιν, ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων καὶ δίκαιος.

⁵Χρηστὸς ἀνὴρ ὁ οἰκτεῖρων καὶ κυχρῶν· οἰκονομήσει τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐν κρίσει,

⁶ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα οὐ σαλευθήσεται, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

⁷Ἀπὸ ἀκοῆς πονηρᾶς οὐ φοβηθήσεται· ἐτοίμη ἡ καρδιά αὐτοῦ ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον.

⁸Ἐστήρικται ἡ καρδιά αὐτοῦ, οὐ μὴ φοβηθῇ, ἕως οὗ ἐπίδῃ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ·

⁹ἔσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, τὸ κέρας αὐτοῦ ὑψωθήσεται ἐν δόξῃ.

¹⁰Ἀμαρτωλὸς ὄψεται καὶ ὀργισθήσεται, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ βρύξει καὶ τακῆσεται· ἐπιθυμία ἀμαρτωλοῦ ἀπολεῖται.

Μετάφραση

¹Εὐτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος ποὺ φοβᾶται τὸν Θεό, τίς ἐντολές του θέλει πολὺ νὰ τηρεῖ.

²Δυνατοὶ στὴ γῇ θὰ εἶναι οἱ ἀπόγονοί του, ὡς γενιὰ εὐσεβῶν θὰ εὐλογηθεῖ.

³Δόξα καὶ πλοῦτος στό σπίτι του, καὶ ἡ δικαιοσύνη του μένει αἰώνια.

⁴Ἐλαμψε μὲς στό σκοτάδι φῶς γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς, σπλαχνικὸς καὶ πονετικὸς καὶ δίκαιος (ὁ Θεός).

⁵Γλυκὺς ὁ ἄνθρωπος ποὺ συμπονεῖ καὶ δανερίζει· ἐτοιμάζει τὴν ἀπολογία του γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως,

⁶διότι αἰώνια δέν θὰ σαλευθεῖ, δέν θὰ λησμονηθεῖ ποτέ ὁ δίκαιος.

⁷Συκοφαντία δέν θὰ φοβηθεῖ· σταθερά ἡ καρδιά του ἐλπίζει στὸν Κύριο.

⁸Εἶναι στηριγμένη ἡ καρδιά του, δέν θὰ φοβηθεῖ, μέχρι νὰ δεῖ νικημένους τοὺς ἐχθρούς του.

⁹Σκόρπισε, ἔδωσε στοὺς πτωχοὺς· ἡ δικαιοσύνη του μένει αἰώνια, ἡ δύναμή του θὰ ὑψωθεῖ ἐνδοξῇ.

¹⁰Ὁ ἀμαρτωλὸς θὰ δεῖ καὶ θὰ ὀργισθεῖ, θὰ τρίξει τὰ δόντια του καὶ θὰ λειώσῃ· ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀμαρτωλοῦ θὰ χαθεῖ.

Α'

Ὁ 110ος ψαλμός τελειώνει μέ τήν φράση· «ἀρχή σοφίας φόβος Κυρίου...». Ὁ δίδυμός του ψαλμός, πού γεννιέται ἀμέ-

σως μετά ἀπό αὐτόν, ὁ 111ος, παίρνει τό τέλος καί τό κάνει ἀρχή· *μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τόν Κύριον*. Σύμφωνα μέ τούς δύο ψαλμούς, αὐτός ὁ «φόβος Κυρίου» κάνει τόν ἄνθρωπο σοφό καί μακάριο, δηλαδή εὐτυχισμένο μέ ἀπόλυτη καί αἰώνια εὐτυχία.

Πῶς μπορεῖ ὁμως νά διαπιστώσει ὁ ἄνθρωπος ἂν ἔχει «φόβον Κυρίου»; Ὁ 111ος ψαλμός δίνει τήν ἀπάντησή· *ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα* (στ. 1). Ὁ θεοφοβούμενος ἄνθρωπος ὄχι ἀπλῶς εὐλαβεῖται τόν Θεό, ὄχι μόνον ἐκτελεῖ τίς ἐντολές του, ἀλλά οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ χαρά του, ἡ γλυκύτητα καί ἀνάπαυσή του. Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος σχολιάζει: «Ὁ πλοῦτος, ἡ ἐξουσία, ἡ ὁμορφιά μοιάζουν μέ φύλλα πού πέφτουν, μέ σκιές πού φεύγουν καί χάνονται, μέ ὄνειρα πού πετοῦν». Γι' αὐτό, δέν μποροῦν νά ἐξασφαλίσουν μόνιμη χαρά. Χαρά πού δέν χάνεται βρίσκουμε μόνο κοντά στόν Θεό, καί συγκεκριμένα στήν τήρηση τῶν ἐντολῶν του. Μ' αὐτή τήν ἀλήθεια ἀνοίγει τό ἱερό Ψαλτήρι· «μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν..., ἀλλ' ἡ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ» (Ψα 1,1). Ἄν γιά τόν ἀλκοολικό τό ἀλκοόλ εἶναι ἡ ἡδονή του, ἂν γιά τόν ναρκομανή τά

ναρκωτικά εἶναι ἡ ζωή του, γιά τόν θεοφοβούμενο ἄνθρωπο ἀπόλαυση καί χαρά τῆς ζωῆς του εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Δέν ἔχουν μόνον οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τίς ἡδονές τους, ἔχουν καί οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ τίς χαρές τους. «Γεύσασθε καί ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος», παραγγέλλει ὁ 33ος ψαλμός (στ. 9). Πραγματικά, ἀπολαμβάνει γλυκύτητα ἀνώτερη ἀπό κάθε ἄλλη ἡδονή ὁποῖος μέ τόν λόγο τῆς ἁγίας Γραφῆς καί τή μυστηριακή ζωή γεύεται τόν Κύριο. Καί ἀπολαμβάνει γλυκύτατη εἰρήνη ὁποῖος ἀγωνίζεται νά ζήσει σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπό ἐνοχές ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, δέν ἔχει μέσα του τύψεις. Καί τό ὠραιότερο, ζῇ μιά στενή σχέση ἀγάπης μέ τόν Κύριο. Βιώνει αὐτή τήν ἀγάπη καθῶς, ὅπως λέγει ὁ ψαλμός, τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου ὄχι ἀπό φόβο γιά τήν τιμωρία οὔτε γιά τήν ἀμοιβή τῆς ἄλλης ζωῆς, ἀλλά ἐπειδὴ χαίρεται νά ἐκτελεῖ τό θέλημα Ἐκείνου πού ἀγαπάει. Πόσο γλυκεῖα, πόσο δυνατή, ἀλώβητη καί ἀναφαίρετη εἶναι αὐτή ἡ χαρά, τό γνωρίζει μόνον ὁποῖος ἔχει τέτοιες ἐμπειρίες... Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἀπό τήν προσωπική του ἐμπειρία καταθέτει: «Ἡ ἀγάπη γιά τόν Νομοθέτη κάνει τόν νόμο εὐχάριστο, ἀκόμη κι ἂν φαίνεται πῶς ἔχει κάποια δυσκολία».

Στ. Ν. Σάκκος

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

«Νίκη, Λευτεριά»
Ἀφίσα τῆς ἐποχῆς

Από τη δράση στή Γερμανία

... Κατά τό τέλος τοῦ 1967 ἦρθε ὁ Στέργιος στό Οὐχίγκεν τῆς Γερμανίας, στήν περιοχή Στουτγκάρδης. Μᾶς ἐπισκέφθηκε στό σπίτι πού μέναμε. Μᾶς βρῆκε τρεῖς οἰκογένειες μαζί νά ἔχουμε μία κουζίνα. Καθίσαμε νά φᾶμε ὅλοι μαζί. Τότε μᾶς ρώτησε:

- Ἔτσι τρῶτε κάθε μέρα;
- Ἔτσι, τοῦ ἀπαντήσαμε.
- Ἐσεῖς τρῶτε ὅπως οἱ πρῶτοι χριστιανοί, μᾶς εἶπε.

Ρώτησε νά μάθει πῶς ζούσαμε, ἂν εἶχαμε προβλήματα, ἂν οἱ Ἕλληνες ἐκείνης τῆς περιοχῆς ἐκκλησιαζόμασταν. Τοῦ εἶπαμε γιά τούς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, πού ἦταν πολλοί κι ἔκαναν προσηλυτισμό, καθώς καί γιά τό ὅτι πολλά ἀνδρόγυνα χώριζαν.

Ἔτσι ξεκίνησε τή δραστηριότητά του. Ἐρχόταν στό σπίτι μας κάθε Σάββατο κι ἐπικοινωνοῦσε μέ τούς Ἕλληνες. Μᾶς μιλοῦσε γιά τόν Χριστό, γιά τήν Ἑλλάδα, γιά τήν ἀξία τῆς οἰκογένειας. Στήν ἀρχή τό ὅτι θά ἔρθει καί θά μᾶς μιλήσει γινόταν γνωστό ἀπό στόμα σέ στόμα, γιατί τηλέφωνα δέν εἶχαμε. Κάθε φορά μεγάλωνε τό ἀκροατήριό πού συγκεντρωνόταν στό σπίτι μας. Μία μέρα -θυμᾶμαι- ἦμασταν τόσο πολλοί, πού ὑπῆρχε ἀδιαχώρητο καί ἐπικοινωνοῦσαμε

ἀπό τό παράθυρο.

Ἀργότερα, ἄρχισε νά μᾶς κάνει μαθήματα ἀντιαιρετικά, γιά τούς Ἰεχωβάδες. Μία φορά στή Στουτγκάρδη οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά εἶχαν ὁμιλία μέ ὁμιλητή ἕναν μεγάλο βαθμοφόρο τους ἀπό τή Γαλλία. Ὁ Στέργιος μέ τόν Ἀνδρέα Φρουδαράκη τόν Κρητικό καί μέ ἄλλα ἄτομα παρακολούθησαν τήν ὁμιλία. Στό τέλος ὁ ὁμιλητής εἶπε: «Ὅποιος ἔχει ἀπορία νά σηκωθεῖ γιά διάλογο». Ὁ Στέργιος σήκωσε τό χέρι του. Ὅσοι ἀπό τούς χιλιαστές τόν γνώριζαν δέν τόν ἄφησαν νά ἀνεβεῖ στό βῆμα. Ὁ Στέργιος τούς ἔλεγε: «Μέ καλεῖ ὁ ἀρχηγός σας». Αὐτοί: «Ὅχι», δέν τοῦ ἐπέτρεπαν νά ὑποβάλει τά ἐρωτήματα. Ἐκεῖ ἐπάνω ἐγινε συμπλοκή καί ἦρθε ἡ Ἀστυνομία. Τόν Στέργιο τόν ἐβγαλαν ἀπό τή μία πόρτα, τόν Ἀνδρέα οἱ χιλιαστές τόν ἔπιασαν ἀπό τή γραβάτα -ἤθελαν νά τόν πνίξουν- τοῦ ἔσχισαν τό στόμα, καί στή συνέχεια ἡ Ἀστυνομία τόν φυγάδευσε ἀπό τήν ἄλλη πόρτα. Ὁ Στέργιος εἶχε γίνει ὁ φόβος καί ὁ τρόμος τῶν Ἰεχωβάδων. Ἄκουγαν «Σάκκος» καί τό ἄραξαν στά πόδια. Τότε μεταστράφηκαν πολλοί χιλιαστές -ἀκόμη καί στελέχη τους- στήν Ὁρθοδοξία.

Θυμᾶμαι ἐπίσης ὅτι στό Κάνστατ ἐγινε μεγάλη ὁμιλία μέ ἀκροατήριό 1.000 ἄτομα καί ὁμιλητή τόν Στέργιο. Ἦρθε, ὅπως πάντα, ντυμένος ἀπλά, μέ τήν τσάντα στό χέρι. Τόν εἶδαν κάποιοι καί σχολίασαν: «Ἐ, τί θά μᾶς πεῖ αὐτός ὁ

Βλάχος;». Ὁ Χρῆστος ὁ Λόλας τούς εἶπε: «Καθίστε νά ἀκούσετε. Ἄν δέν σᾶς ἀρέσει, μὴν ξαναέρχεστε». Ἀρχισε ὁ Στέργιος νά μιλά, χωρίς καμιά σημείωση, χωρίς κείμενο. Χείμαρρος ἦταν! Καί τί δέν εἶπε γιά τήν Ἐκκλησία, γιά τήν πατρίδα, γιά τόν στηριγμό τῆς οἰκογένειας. Αὐτοί πού προηγουμένως τόν σχολίαζαν ἀρνητικά ἔκλαιγαν ἀπό τή συγκίνηση: «Βρέ τόν Βλάχο! Τί εἶναι αὐτός! Πῶς τά θυμάται ὅλα ἀπ' ἔξω!». Μετά ἀπό αὐτά ὁ κόσμος λαχταροῦσε νά τόν ἀκούσει. Χιλιόμετρα ἔκαναν νά τόν ἀκούσουν, νά τοῦ ποῦνε τά προβλήματα τους. Κι ἐκεῖνος ἀκούραστος τούς ἄκουγε ὅλους καί τούς βοηθοῦσε.

Ἐνα βράδυ ἦρθε στό σπίτι μας μέ τά πόδια ἀπό τό Χόλτς Χάουζεν στή 1 μετά τά μεσάνυχτα, κάτω ἀπό καταρρακτώδη βροχή. Ἐνα ἀνδρόγυνο ἐκεῖ εἶχε προβλήματα κι ἐκεῖνος μέ τίς ὥρες καθότανε νά τούς σμίξει. Τελικῶς δέν χωρίσανε. Ἐσωσε πολλές οἰκογένειες σέ ὅλες τίς πόλεις τῆς Γερμανίας.

Στή συνέχεια ἦρθε στό Κέπιγκεν ὁ π. Δημήτριος Παπαδημητρακόπουλος. Ἀπό κεῖ καί ὕστερα, ἀκόμη περισσότερο δραστηριοποιήθηκε. Ἦθελε μέ κάθε τρόπο νά βοηθᾷ τούς συνανθρώπους του.

Οἱ Γερμανοί πού δέν γνώριζαν τή γλῶσσα μας ἤθελαν πολύ νά τόν ἀκοῦνε καί τόν θαύμαζαν· «Τί εἶναι αὐτός; Χωρίς σημειώσεις πῶς θυμᾶται τό καθετί κι ἀπαντάει στίς ἐρωτήσεις;». Κι ὅταν μιλοῦσε, τόν παρακολουθοῦσαν...

*Εὐδοκία Λόλα
Γρεβενά*

Ἀπό ἐπιστολές πού λάβαμε

20/4/12

Λύπη βαθεία αἰσθανθήκαμε γιά τήν ἐκδημία πρὸς τόν Κύριο -ἂν βέβαια ταιριάζει νά χαρακτηριστεῖ αὐτή ὡς λύπη- τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου τοῦ εὐαγγελίου Στέργιου Σάκκου.

Κατανοοῦμε ἀπολύτως καί συμμεριζόμαστε τή δική σας λύπη, πού τόν εἶχατε ἰδιαιτέρως διδάσκαλο καί πνευματικό καθοδηγητή.

Τῇ δικαιολογημένη ὁμως κατ' ἄνθρωπον λύπη μετριάξει ἡ γνώσις τῆς ἐπὶ γῆς βιοτῆς καί προσφορᾶς τοῦ κοιμηθέντος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ ἐγγύηση γιά τό ὅτι ἡ ψυχὴ του βρίσκεται πλέον κοντά στόν Κύριο, τόν ὁποῖο ἐπόθησε καί γιά τόν ὁποῖο ἐργάσθηκε μέ ὅλες του τίς δυνάμεις.

Καί ἐμεῖς μέν «οἱ περιλειπόμενοι» προσευχόμαστε γιά τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του καί γιά τή συγχώρηση ὅσων ὡς ἄνθρωπος ἐπλημμέλησε, ἐκεῖνος δέ πρεσβεύει γιά μᾶς, γιά νά βροῦμε κι ἐμεῖς μιά θέση κοντά του καί μαζί του νά ὑμνοῦμε ἀκατάπαυστα τόν ἀναστάντα Κύριο.

Ἡ Ἀδελφότης μας «Ἀγάπη Χριστοῦ», τῆς ὁποίας ὁ μεταστάς ὑπῆρξε ἔνθερμο μέλος καί συνεργάτης καί ἡ ὁποία πολλές φορές ἄκουσε σέ συνάξεις τῶν μελῶν τῆς τόν χριστοκεντρικό, διδακτικό καί οἰκοδομητικό λόγο του, προσφέρει εἰς μνήμην του τό ποσό τῶν πεντακοσίων εὐρώ, ὡς ἐλάχιστη συνδρομὴ στό ἐκπαιδευτικό καί τό ἐν γένει πνευματικό ἔργο τῆς Ἀδελφότητός σας καί εὐχεται, μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τοῦ μεταστάντος, νά συνεχίζεται αὐτό πρὸς δόξαν Θεοῦ.

*Μέ πολλή ἀγάπη ἐν Χριστῷ ἀναστάντι
Γιά τό Διοικητικό Συμβούλιο
Ὁ πρόεδρος: π. Κων/νος Παπαγιάννης
Ἡ γ. γραμματεὺς: Μαρία Μπαξεβάνου*

Κατασκήνωση: πρὶν καὶ μετὰ

Τὸ ξυνητήρι παραζει ἐκνευριστικά τὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπ' αὐτό. Ἔχω ξυνηήσει ὡς συνήθως ἀξημέρωτα. Ἄλλη μιὰ μέρα, σκέφτομαι, πού θά κυλήσει μὲς στὴν κούραση: νὰ προλαβαίνω τίς ἀνάγκες τους, ὅλους νὰ τοὺς ὑπηρετῶ καὶ ὅλοι νὰ γκρινιάζουνε. Τόσος κόπος -λέω μέ παράπονο- καὶ οὔτε ἓνα «εὐχαριστῶ». Τοὺς ἀγαπῶ -οὔτε συζήτηση γι' αὐτό- μὰ ὥρες-ὥρες δὲν μπορῶ. Καὶ σάν νὰ μὴ μοῦ ἔφταναν αὐτά, «Ἐλένη», μοῦ εἶπε χθὲς ὁ ἀντρας μου, «τώρα πού ἡ μητέρα μου ἔσπασε τὸ πόδι της λέω νὰ τὴ φέρουμε, ὥσπου νὰ ἀναρρώσει, ἐδῶ». Τὸν κοίταξα περίπου ἔντρομη. «Πάντως μὴ φοβᾶσαι», μοῦ εἶπε μέ χαμιόγελο, «θὰ πᾶς στὴν κατασκήνωση. Αὐτὲς τίς μέρες δὲν σοῦ τίς στερῶ μέ τίποτα». Δὲν μπορῶ, Θεέ μου! Ἀλήθεια, δὲν μπορῶ! Δὲν εἶναι μόνο ἡ λάτρα καὶ ἡ κούραση πού τώρα θὰ ἐκτοξευθοῦν στό κατακόρυφο· εἶναι πού ἡ πεθερά μου δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ. Λόγο καλὸ δὲν ἄκουσα ἀπ' τὰ χεῖλη της.

Εὐτυχῶς πού ὁ ἀντρας μου μοῦ ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα νὰ πάω στὴν κατασκήνωση.

Κοιτῶ πάνω στό κομοδίνο τὸ κατασκηνωτικὸ φυλλάδιο τῆς κόρης μου. «Τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ», διαβάζω πάνω του. Περίεργο, σκέφτομαι· μιὰ πρόταση ὁλόκληρη γιὰ ὄνομα τῆς κατασκήνωσης· μιὰ πρόταση μέ τόση ἔνταση, τόση ἀπόφαση στίς λέξεις της ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ἰωσήφ. Μέσα στ' αὐλάκια τοῦ μυαλοῦ μου ξεπετάγεται ἡ εἰκόνα του ἀπὸ τὴν παιδικὴ ζωγραφισμένη Βίβλο μου. Μπροστὰ ὁ Ἰωσήφ, ντυμένος στὰ αἰγυπιακά

μαλάματα, καὶ πίσω τὰ ζηλόφθονα ἀδελφια του, πού τὸν ξεπούλησαν στό σκλαβοπάζαρο καὶ τώρα ὀρρωδοῦν στὴν ἀποκάλυψη: «Μὴ φοβᾶσθε», καθησυχάζει ὁ Ἰωσήφ, «κανεῖς σας δὲν θὰ πάθει τὸ παραμικρὸ κακὸ. Τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ».

Νιώθω αὐτὲς τίς λέξεις νὰ γλιστροῦνε μέσα μου, νὰ ἐπαναλαμβάνονται πάλι καὶ πάλι σάν ἡχώ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ἰωσήφ, καὶ ὄχι μόνο τοῦ Ἰωσήφ. Πρὶν ἀπ' αὐτόν καὶ ὕστερα καὶ ἔως σήμερα κοιτῶ μιὰ στρατιά ἐσταυρωμένων τοῦ Θεοῦ ἀπ' τὸν προπάτορα Ἀβραάμ πού ἀνέβασε ἐπάνω στό θυσιαστήριο τὸ μονάκριβο παιδί, γιατί τὸ ζήτησε ὁ Θεός, μέχρι τὸν ἅγιο τοῦ νησιοῦ μας, τὸν Διονύσιο, πού ἔδωσε τὴ συγγνώμη στὸν φονιά τοῦ ἀδελφοῦ, γιατί τὸ ζήτησε ὁ Θεός... κι ἀπὸ τὸν μάρτυρα Ἰώβ, πού εὐλογοῦσε τὸν Θεό, ὅταν οἱ θλίψεις τὸν χτυποῦσαν ἀνελέπτα, ὡς τὴ μαρτυρικὴ ἁγιασμένη στὴν ἀρρώστια ἀδελφή μου ἐν Χριστῷ πού Τὸν δοξολογεῖ μ' ἀγάπη, ὅταν πονᾷ. Μιὰ στρατιά λελυτρωμένων στὴν Ἀνάσταση, πού ἀνακράζουν πάνω ἀπὸ τὸν σταυρὸ τους νικητήρια καὶ ἀνίκητα τὴν ἰαχὴ τοῦ Ἰωσήφ: «Τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ».

Αὐτὴ ἡ ἐπωδὸς τῶν νικητῶν! Δίπλα της ἀκουμπᾶω συντετριμμένη τὰ δικά μου «Δὲν μπορῶ». Εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς θέσης τοῦ ὑποκειμένου, λέω, σ' αὐτὲς τίς δυὸ προτάσεις τίς ἀντίθετες. Τὸ «ἐγώ» τοῦ Ἰωσήφ εἶναι στό τέλος, κρατημένο ἀπὸ τὸν Θεό, ἐξαρτημένο ἀπόλυτα ἀπ' Αὐτόν, ὅπως τὸ βρέφος τὸ κυοφορούμενο ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς μητέρας του, ὅπως τὸ μηδενικὸ πίσω ἀπὸ τὴ μονάδα του, πού ξαφνικά γίνεται ἀκριβὰ πολῦτιμο.

Μά στά δικά μου «ἐγὼ δὲν μπορῶ!», τό «ἐγὼ» δεσπάζει πρῶτο, θλιβερά αὐτόνομο, τεράστιο· τόσο πού ἐκτοπίζει τόν Θεό, γιατί δὲν τό μπορεῖ ὁ Θεός, ἡ Δύναμη, ν' ἀρθρώσει μιά τέτοια πρόταση ἀνήμπορη.

Σκύβω ταπεινωμένα τό κεφάλι μου. «Δέν ἔγινε ὁλότελα δική σου, Κύριε», ψελλίζω μέ ντροπή. «Μένουν περιοχές πού τίς κρατῶ ἀκόμη ἐγωιστικά δικές μου μέσα μου. Γι' αὐτό ἀρθρώνω τόσα “Δέν μπορῶ!”».

Ὅμως Ἐσὺ μακρόθυμα, μέ πεισματάρικη στοργή, μέ καρτερεῖς στήν κατασκήνωση...».

.....

Κοιτῶ ἐπάνω στό τραπέζι τό κατασκηνωτικό φυλλάδιο, τό δικό μου πιά. Ἔχω κατέβει ἀπό 'κεῖνο τό Θαβώρ. Εἶχα ζητήσει ὅπως ὁ Πέτρος ἀπ' τόν Κύριο νά μείνω πάντοτε μαζί του, ἀνεβασμένη ἐκεῖ, ὅμως Ἐκεῖνος διάλεξε νά κατεβεῖ μαζί μου στίς μικρές καί καθημερινές σταυρώσεις μου.

Ἐτοιμάζω τό πρωινό τῆς πεθερᾶς μου, ὅταν μέσ στήν κουζίνα ὁρμᾷ σάν σίφουνας ὁ μεγαλύτερός μου γυιός. «Ἐ, ρέ μάνα, τί σοῦ ζήτησα; ἔνα πουκάμισο νά σιδερώσεις πιά! Μήπως τί κάνεις ὅλη μέρα ἐδῶ μέσα;», μοῦ πετάει ἀναιδέστατα καί ἀχάριστα. «Ἄχ, παιδάκι μου», ἀκούγεται πικρόχολη ἡ μητέρα τοῦ ἄντρα μου, «ἐμεῖς οἱ παλιές ὅλα τά προλαβαίναμε. Τώρα οἱ νέες θέλουν νά πηγαίνουνε καί διακοπές».

Δέν μπορῶ! Νιώθω τήν πίκρα, τόν θυμό νά ἀνεβαίνει στά μηνίγγια μου. Θέλω νά κεραυνώσω τό παιδί, νά ἀποστομώσω τή μητέρα τοῦ ἄντρα μου. Ἀλήθεια, δέν μπορῶ, μά σταματῶ κάτω ἀπό τό

βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ πού μέ κοιτάζει ἀπό τό εἰκονοστάσι μου.

Ἀλλάζω ἡ μᾶλλον ἐπιβεβαιώνω ταπεινά αὐτήν τήν πρόταση. «Ναί, Κύριε! Ἐγὼ δέν μπορῶ· οὔτε ποτέ μου θά μπορέσω ἐγὼ, ἂν δέν γίνω δική σου, ἂν δέν ἀφανιστεῖ τό ἐγὼ μου στό δικό σου θεϊκό Ἐσύ. Ἐσύ, Κύριε! Ἐσύ μόνο μπορεῖς!».

Στρέφω τό βλέμμα μου στό βλέμμα Του, πού μοῦ τό κρύψανε γιά μιά στιγμή τά σπκωμένα στήν ψυχή μου κύματα, καί Τοῦ φωνάζω πάλι, ὅπως ὁ Πέτρος: «Κύριε, σῶσε με!», ἔτσι ὅπως ἔμαθα νά κάνω στό Θαβώρ.

Γαντζώνομαι ἀπό τό χέρι πού Ἐκεῖνος στοργικά ἀπλώνει μέσα μου: «Ὀλιγόπιστη, εἰς τί ἐδίστασας;».

Στυλώνω πάλι τή ματιά μου στήν εἰκόνα Του: «Συγχώρεσέ με, Κύριε», ἀπαντῶ. «Μπορῶ! Ὅλα, τά πάντα τά μπορῶ, ἀρκεῖ νά εἶμαι κτῆμα σου· ἀρκεῖ νά σ' ἀγαπῶ». Μέσα μου ψιθυρίζουν προσευχές τῆς κατασκήνωσης: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ· τοῦ γάρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ».

Παίρνω τόν δίσκο καί τόν προσφέρω εὐγενικά στήν πεθερά μου, πού κοιτάζει ἀμήχανα.

«Γιά σένα, Κύριε!»... Μέσα μου παιανίζει ἡ χαρά τῶν νικητῶν.

Μία κατασκηνώτρια

Μαθήματα από τούς Βαλκανιομάχους

Πολεμικό μουσείο, Κιλκίς

«Έδειξατε ... ότι η αγάπη προς τήν Πατρίδα καί η περιφρόνησις προς τόν θάνατον εἶναι τά κυριώτερα ὄπλα, ἐναντίον τῶν ὁποίων οὐδεὶς ἐχθρὸς δύναται νά ἀντιταχθῇ», ἔγραφε ὁ συνταγματάρχης Δ. Παπαδόπουλος μετά τήν κατάληψη τοῦ ὑψώματος 1378 στήν ἡμερήσια διαταγή του. Ξεφυλλίζοντας τίς ἑνδοξες σελίδες τῶν Βαλκανικῶν Πολέμων, πού διπλασίασαν τήν Ἑλλάδα, ὑποκλινόμαστε μπροστά στά μοναδικά παραδείγματα ἀπαράμιλλης καί συγκλονιστικῆς αὐτοθυσίας. Ἐνδεικτικά παραθέτουμε μερικά.

✓ Γόνος ἱστορικῆς ναυτικῆς οἰκογένειας τῶν Ψαρῶν ὁ Κωνσταντῖνος Καλλάρης (1858-1940). Ὡς διοικητής τῆς II Μεραρχίας, ὅταν ξεκίνησε ὁ Α΄ Βαλκανικός Πόλεμος, μετεῖχε ἀρχικά στίς ἐπιχειρήσεις στή Μακεδονία καί στή συνέχεια στό Μπιζάνι. Στίς ἀρχές Ἰανουαρίου τοῦ 1913 διεξάγονταν οἱ ἐπιχειρήσεις στή Μανωλιάσα, μία περιοχή κοντά στή Δωδώνη. Στήν ἴδια Μεραρχία ὑπηρετοῦσε ὡς ἀνθυπολοχαγός καί ὁ γιός του Σπυρίδων Καλλάρης. Ἀρκετές ἡμέρες ὁ γιός Καλλάρης βασανίζοταν ἀπό ὑψηλό πυρετό καί ὁ γιατρός δέν τοῦ ἐπέτρεπε νά συμμετέχει στίς μάχες. Ὁ πατέρας του ὁμως, ἀγνοώντας τίς συμβουλές τοῦ γιατροῦ, συγκατατέθηκε -μάθημα πρὸς ἀστράτευτους πολιτικούς κ.ἄ.- νά λάβει μέρος στόν ἀγώνα.

Ὁ ἀνθυπολοχαγός Καλλάρης μπῆκε ἀκράτητος στή μάχη. Ἀντικατέστησε μάλιστα τόν φονευθέντα λοχαγό του ἀναλαμβάνοντας ὁ ἴδιος τή διοίκηση τοῦ λόχου του. Ὅταν ξεκίνησε ἡ ἐπίθεση, οἱ ἄνδρες του βρέθηκαν σέ δεινὴ θέση. Καί τότε ὁ ἀνθυπολοχαγός ἐπιχείρησε μία τολμηρὴ καί ριψοκίνδυνη πράξη. Σηκώθηκε ὄρθιος, ἔσυρε τό σπαθί του, ὄρμησε μπροστά, παρακινώντας τόν λόχο του· οἱ ἄνδρες του μέ ἐνθουσιασμό ἐξόρμησαν σέ ἥρωικὴ ἀντεπίθεση. Μία ὁμως σφαῖρα στόχευσε τόν ἀνθυπολοχαγό στό μέτωπο καί τόν ἄφησε ξέπνοο.

Ὁ στρατηγὸς πατέρας πληροφορήθηκε τήν ἱστορία τοῦ παιδιοῦ του καί μέ δωρικότητα ρώτησε: «Τόν ἔχετε ἐδῶ;». Χωρίς νά ἀπαντήσει ὁ ἐπιτε-

λάρχης, ὁδήγησε τόν στρατηγὸ στή σορὸ τοῦ παιδιοῦ του. Ὁ Καλλάρης ἔβγαλε τὸ πηλίκιό του... ἔσκυψε, ἀσπασθηκε τὸ ματωμένο μέτωπο τοῦ γιοῦ του καὶ τὸ ἀποχαιρέτησε μέ τοῦτα τὰ ὑπέροχα λόγια: «Ἡ ἡμέρα αὐτή, παιδί μου, εἶναι ἡμέρα εὐτυχίας διὰ τόν στρατηγόν καὶ δυστυχίας διὰ τὸν πατέρα. Ἀνθυπολοχαγέ Καλλάρη, ἐξετέλεσες λαμπρά τὸ καθήκον σου. Εὖγε! Αἰωνία σου ἡ μνήμη, παιδί μου!». Μέ δάκρυα στά μάτια ἐπανελάβαν οἱ παρευρισκόμενοι: «Αἰωνία σου ἡ μνήμη».

Ὁ στρατηγὸς στράφηκε τότε πρὸς τὸν ὑπολοχαγὸ Τσακμάκη λέγοντας: «Φροντίσατε, παρακαλῶ, διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ παιδιοῦ μου». Ἐπειτα προστάξε τὸν δεκανέα πού τὸν ἀκολουθοῦσε: «Φέρε μου τὴ φοράδα μου. Οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ ἐπὶ τῶν ἵππων τους»! Καλπάζοντας ἔφυγαν ὅλοι. Σέ λίγο ξεκίνησε ἡ μάχη, τὴν ὁποία ὁ στρατηγὸς ὁλημερίς διηύθυνε· ἦταν ἀπὸ τίς πιὸ πεισματῶδεις ὁλου τοῦ πολέμου.

Ἀργὰ τὸ βράδυ ἐπέστρεψε στή σκηνή στήν ὁποία βρισκόταν ὁ νεκρός, γιὰ νὰ κλάψει ὡς πατέρας καὶ ἄνθρωπος, ἀφοῦ προηγουμένως ὡς στρατηγὸς εἶχε ἐκτελέσει σπαρτιατικότερα τὸ καθήκον του. (Βλ. περισσότερα στό «Ἀρχεῖο Καλλάρη»).

Στὰ γηρατεία του δοκιμάσθηκε καὶ πάλι ὁ Καλλάρης. Τό 1922, κατὰ τὴ Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία, ὁ δεύτερος γιὸς του, Ἄγγελος, λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἔπεσε ἡρωικά μαχόμενος.

✓ Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ἀπὸ τὸ στρατόπεδον- Ἡ ἐποποιία τοῦ ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου», τοῦ π. Δ. Καλλιμά-

χου, ἐθελοντὴ ἱεροκῆρυκα καὶ αὐτόπτη μάρτυρα τῶν μαχῶν, μεταφέρω μερικὰ στιγμιότυπα.

Γιὰ τὸν ἡρωικὸ θάνατο τοῦ συνταγματάρχου Καμάρα, τοῦ πρωτομάρτυρα τῆς γιγαντομαχίας στό Κιλκίς, μετὰ τὸν θανάσιμο τραυματισμὸ του μαρτυρεῖ:

«Γονατίζει ὁ εὐγενικός συνταγματάρχης καὶ μέ τὸ λάμπον ξίφος του ἀκόμη εἰς τὰ χέρια ἀπευθύνει τὸν τελευταῖον πρὸς τοὺς ἄνδρας του χαιρετισμόν: “Θάρρος, παιδιά· θάρρος, γενναῖοι μου!”».

Καθὼς τὸν μετέφεραν στό χειρουργεῖο μέ δάκρυα ἔλεγε στοὺς ἄνδρες του: «Ἄχ, ποῦ σ’ ἀφήνω, σύνταγμα μου. Σᾶς χαιρετῶ, καλὰ μου παλληκάρια, καὶ μέ τὴν εὐχὴν μου ὅλοι ἐμπρὸς νὰ δοξάσετε τὴν τιμημένη μας πατρίδα!»

Γιὰ τὸ ἦθος τοῦ ὁ π. Καλλιμάχος προσθέτει: «Εὐσεβής, φιλεύσπλαχνος, ἀγαθώτατος, εὐθύς καὶ εἰλικρινής καὶ πρᾶος, ἡδύνατο νὰ εἶναι καὶ ιδεώδης τύπος λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου... Ἐγενεν ἱεροφάντης τῆς ἑλληνικῆς Ἰδέας, προσηλυτίζων τὰ ἑτερογενῆ στοιχεῖα διὰ τῶν ἀνθρωπιστικῶν κατ’ ἐξοχὴν μέσων... Ὁ μελίχιος στρατιώτης, πάντοτε ἔν εἶχε ιδεῶδες, πῶς νὰ ἐμπεδώσῃ τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολὴν τῆς ἑλληνικῆς διοικήσεως».

✓ Ἐνα ἄλλο μάθημα μᾶς τὸ προσφέρει ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Πλαστήρας (ὄχι ὁ γνωστός «Μαῦρος Καβαλάρης»). Τραυματισμένος βρισκόταν στό νοσοκομεῖο. Στὴν κορύφωση τῆς μάχης στό Κιλκίς (Ἰούλιος 1913) ζήτησε

έξιτήριο. Οί γιατροί σημείωσαν: «Παρέχεται τῇ αἰτήσει του, ἄνευ ἀποθεραπείας». Ὁ π. Δ. Καλλιμάχος διασώζει γι' αὐτόν ὅτι ἀπειθώντας στοὺς γιατροὺς καὶ στὸν διοικητὴ του ὄρμησε στὴ φωτιά καὶ τραυματίσθηκε θανάσιμα. Ἐνῶ οἱ στρατιῶτες τὸν ἀποχαιρετοῦσαν μὲ συγκίνηση, ἐκεῖνος ἀδυνατώντας νὰ μιλήσει, τοὺς ἔδειχνε μὲ τὸ χέρι τὴν κατεύθυνση πρὸς τὰ ἔμπροσ...

✓ Ὁ ἀτρόμητος καὶ ὀρμητικὸς λοχαγὸς τῶν εὐζώνων Μανωλίδης, ὅταν ἡ θύελλα τῶν σφαιρῶν μαινόταν ἐπάνω στό ματωμένο ὕψωμα 1378, κάποιος στρατιώτης τόλμησε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ριψοκίνδυνο ἥρωα: «Λοχαγέ μου, δέν κάνεις καλά νὰ ἐκτίθῃσαι τόσο· ἔχεις γυναῖκα καὶ παιδιά».

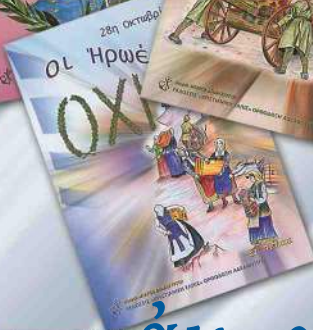
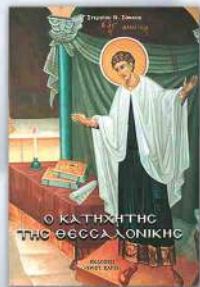
Καὶ ὁ Μανωλίδης ἄγριος καὶ τρομερὸς τὸν κατακεραύνωσε· «Δειλέ, οἰκογένεια μοῦ λές αὐτὴ τὴ στιγμή; Δέν ἔχουμε φαμίλιες ἐμεῖς, εἴμαστε γεννήματα τῆς φωτιᾶς καὶ ἐκδικούμεθα τοὺς Βουλγάρους. Ἐμπρός, στὴ Σόφια!».

Σέ λίγο, πάνω ἀπὸ ἑκατὸ σφαῖρες παρασημοφοροῦσαν τὸ σῶμα τοῦ τιμημένου φρουροῦ τῆς Πατρίδας.

Ἀπὸ τὸν συγκινητικότατο ἔπαινο πού ἀπένειμε πρὸς ὅλους τοὺς ἥρωες ὁ βασιλιάς Κωνσταντῖνος (26/7/1913) μὲ τὸ διάγγελμα πρὸς τὸν στρατὸ καὶ τὸν στόλο, ἀποσπῶ τὰ ἐξῆς: «Τὸ αἷμα σας, οἱ κόποι σας, οἱ ἀγῶνες σας, οἱ στερήσεις σας καὶ ἡ καρτερία σας ἔκαναν τὴν Πατρίδα μας μεγάλην... τιμημένην καὶ σεβαστὴν καὶ ἔνδοξον... Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν πεσόντων ἡρώων!».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλολόγος - Θεολόγος

διαβάστε

ἀκούστε

- Ἐπικάιρες ὁμιλίες σέ cd
- ✓ Σκλαβωμένοι ἐλεύθεροι & ἐλεύθεροι σκλάβοι
 - ✓ Λουκᾶς ἱατρός ὁ ἀγαπητός
 - ✓ Ἅγιος Δημήτριος

Ζητῆστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013

Καλή ἀρχή!

Μία εὐχάριστη ἐκπληξη ἦταν γιὰ τούς κυκλάρχες καί τίς κυκλάρχισσές μας ἡ πραγματοποίηση τῆς πρώτης σύναξης τοῦ τομέα τῶν κύκλων μελέτης τῆς ἁγίας Γραφῆς στίς νεόδητες ἐγκαταστάσεις τῶν κατασκηνώσεων τῆς Ἀδελφότητός μας στήν Παλαιά Καστανούσα Σερρῶν, τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου 14 Σεπτεμβρίου.

Στόν ἱστορικό ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος μᾶς περίμεναν ὁ πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος κ. Σ. Ξανθοπούλος πλαισιωμένος ἀπό συνεργάτες τοῦ τομέα. Μετά τόν κατανυκτικό Ἑσπερινό κατευθυνθήκαμε στήν κατασκήνωση, μιά ζεστή ἀνοιχτή ἀγκαλιά μέ καταπληκτική θέα στόν ἀπέραντο κάμπο πού ὀριοθετεῖται ἀπό τίς λίμνες Δοϊράνη καί Κερκίνη. Ἡ διάταξη τοῦ χώρου μέ τά στέρεα καί κομψά κτίσματα, παρ' ὅλες τίς ἑλλείψεις, κερδίζει ἀπό τήν πρώτη στιγμή τόν ἐπισκέπτη. Χαρούμενος καί συγκινημένος μᾶς ξενάγησε ὁ ἀεικίνητος συντονιστής τοῦ ἔργου καί ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος κ. Γ. Μυτιληναῖος.

Μετά ἀπό τό κέρασμα καί τό σύντομο ψυχαγωγικό πρόγραμμα στήν

ἐντυπωσιακή τραπεζαρία παρακολουθήσαμε τήν εἰσήγηση τοῦ ὑπευθύνου τοῦ τομέα π. Μιχαήλ Κόνια. Μέ ἱεροπρέπεια καί σεμνότητα ὑπογράμμισε τήν τιμή ἀλλά καί εὐθύνη πού συνεπάγεται ἡ ἀποστολή μας, τό χρέος νά μεταφέρουμε στόν κύκλο μας ὅχι ἄλλες ἀπόψεις ἀλλά καθαρό «λόγο Θεοῦ», τήν ἀνάγκη νά κρατοῦμε σταθερά τήν ἱερή παράδοση τῆς Ὁρθοδόξιας μας, νά ἐργασθοῦμε μέ ζήλο, ταπείνωση καί ἀγάπη, γιά νά ἔχουμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί τήν εὐχή τῶν ἀοιδίμων διδασκάλων μας. Ἀκολούθησε ὁ σύντομος καί μεστός χαιρετισμός τοῦ θεολόγου κ. Εὐαγγέλου Δάκα καί τοῦ κ. Προέδρου, ὁ ὁποῖος φανερά συγκινημένος δέν χόρταινε νά εὐχαριστεῖ καί νά δοξάζει τόν Θεό. Στήν ἐπιστροφή ἡ κατάθεση τῆς ἐμπειρίας τῶν παλαιότερων κυκλαρχιστῶν ἔγινε γιά τίς νεώτερες ἀφορμὴ ἐμπνευσης καί ἐνθουσιασμοῦ.

Ἦταν μία ὁμορφὴ εὐκαιρία συμπνευματισμοῦ καί ἀδελφικῆς ἐπικοινωνίας, μία «πνευματική πυροδότηση» γιά τήν ἐνάρξη τῆς φετινῆς κατηχητικῆς διακονίας μας. Ἄς εὐλογεῖ ὁ Κύριος!

Ἡ φωτιά τοῦ Θεοῦ στὸν καπνὸ τοῦ πολέμου

Πάνω στοῦ βουνό καί μέσα στὸν καπνὸ τοῦ πολέμου ἦρθε, λέει, ἓνας παπάς νά κάνει Λειτουργία καί νά κοινωνήσει τοὺς στρατιῶτες.

Σκίρτησαν οἱ καρδιές καί τὰ στήθη γέμισαν προσμονή. Δύο μῆνες τώρα μέ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγιάς στοῦ στόμα τους πολεμοῦσαν καί τό εἶχαν ἔγνοια μὴν τοὺς φάει κανένα βόλι καί δέν προλάβαιναν νά κοινωνήσουν ἔτσι ξαφνικά πού ἔγινε ἡ ἐπιστράτευση. Καί τώρα νά, ὁ παπάς ἦταν ἐκεῖ ἀνάμεσά τους, ἔτοιμος νά χορτάσει τὴν πείνα τῆς ψυχῆς τους.

-Πῶς κάνετε ἔτσι, σάν γυναικοῦλες; εἰρωνεύτηκε ὁ Διονύσης κάποιους φαντάρους πού σταυροκοπήθηκαν σάν ἄκουσαν τὴν εἶδηση.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν κοίταξε ἐπιτιμητικά, κι ὁ Διονύσης δέν ξαναμίλησε.

Ὁ παπα-Λεωνίδα εἴφτασε στοῦ μέτωπο ἀργά τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, μέ τό γαῖ-δουράκι του φορτωμένο τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ Λειτουργία. Ἔκανε μέ τό βλέμμα του ἓνα γύρο, γιὰ νά δεῖ ποῦ μπορούσε μέ ἀσφάλεια νά στήσει τὴ φορητὴ του ἁγία Τράπεζα.

Ἕνα μεγάλο ἀντίσκηνο τοῦ τράβηξε τὴν προσοχή μὰ, πρὶν προλάβει νά πεῖ κάτι, βρέθηκε μπροστά του ὁ λοχαγὸς τῆς μονάδας.

-Καλῶς ὄρισες, παπά μου! τοῦ εἶπε ἐγκάρδια καί τοῦ φίλησε τό χέρι.

Ὁ παπα-Λεωνίδα τὸν φίλησε στοῦ μέτωπο.

-Στό πρόσωπό σου, παλληκάρι μου, ἀσπάζομαι ὅλη τὴν Ἑλλάδα πού πολεμᾷ, τοῦ ἀπάντησε.

-Παπά μου, λέω νά κάνουμε τὴ Λειτουργία, μόλις φέξει λιγάκι, μέσα στοῦ ἀναρρωτήρι-ο. Θὰ ἀνοίξουμε τὰ φύλλα τῆς σκηνῆς καί οἱ στρατιῶτες μας θὰ στέκονται ἀπ' ἔξω.

-Μὰ θὰ ξεπαγιάσουν, τόλμησε νά πεῖ ὁ ιερέας.

Γέλασε ὁ λοχαγὸς καί κοίταξε καλοκάγαθα τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ.

-Καί τί νομίζεις ὅτι κάνουμε δύο μῆνες

τώρα, παπά μου; Ξεπαγιάζουμε. Γι' αὐτό σέ περιμέναμε, γιὰ νά μᾶς ζεστάνεις. Κι ἅμα ξεσταθεῖ ἡ καρδιά μας, θὰ ζεσταθεῖ καί τό σῶμα μας.

-Νὰ ἔχεις τὴν εὐχή μου, γιᾶνέ μου, ψέλλισε συγκινημένος ὁ παπα-Λεωνίδα. Κι ὕστερα τὸν κτύπησε πατρικά στὸν ὦμο.

-Μήπως ξέρεις καί νά ψάλλεις; τὸν ρώτησε μέ τόνο ἐλπίδας στὴ φωνή του.

-Μακάρι νά ἤξερα, ἀπάντησε ταπεινά ἐκεῖνος. Πιστεύω ὅμως πὼς κάποιον θὰ βροῦμε πού νά ξέρει.

Σέ λίγο μπροστά στὸν ιερέα καί στὸν λοχαγὸ παρουσιάστηκε ὁ Ἀλέξανδρος.

-Ξέρεις ἀπὸ ψαλτική; τὸν ρώτησε ὁ λοχαγός.

-Κάτι λίγα ξέρω, κύριε λοχαγέ μου, εἶμαι, ξέρετε, δάσκαλος, ἀπάντησε γεμάτος χαρά.

-Μήπως ξέρεις καί κανέναν ἄλλο; Δύο θὰ εἶναι καλύτερα, εἶπε ὁ παπα-Λεωνίδα, μὰ καί νά μὴν βροῦμε θὰ τὰ καταφέρουμε!

Βοήθησε τὸν ιερέα νά ξεφορτώσει τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴ Λειτουργία ὁ Ἀλέξανδρος κι ἀφοῦ ἔστησαν τὴν ἁγία Τράπεζα μέσα στοῦ ἀναρρωτήρι-ο, τράβηξε σκεπτικός γιὰ τὴ σκηνή του. Βρῆκε τὸν Διονύση νά κάθεται ἔξω καί νά στρίβει ἓνα τσιγάρο. Τὸν κοίταξε στά μάτια μέ ἀγάπη καί πόνο.

-Διονύση, ἔλα νά ψάλουμε μαζί αὐριο, τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος τὸν κοίταξε ὀργισμένος.

-Παράτα με μέ τὰ θεοτικά σου! ἀπάντησε, καί τό τσιγάρο στά χέρια του κόντεψε νά διαλυθεῖ.

-Διονύση, αὐριο τέτοια ὥρα μπορεί καί νά μὴ ζοῦμε, εἶπε ἥρεμα καί γλυκά ὁ Ἀλέξανδρος. Ὁ παπα-Γιάννης πολὺ θὰ παρηγοριόταν ἂν μάθαινε πὼς ὁ γιγιός του, πρὶν σκοτωθεῖ, ἔψαλε στὴ Λειτουργία πού ἔγινε στοῦ μέτωπο καί ..., κόμπιασε ἡ φωνή τοῦ Ἀλέξανδρου, ...καί κοινώρησε.

Κατέβασε τό κεφάλι ὁ Διονύσης καί ὁ Ἀ-

λέξανδρος παρατήρησε ένα τρέμου-
λο στά χέρια του.

-Γιατί μέ παιδεύεις; τόν άκουσε
νά λέει, δίχως όμως πιά καμιά όργή
στή φωνή του.

-Δέν σέ παιδεύω εγώ, Διονύση,
άλλά ό Θεός πού κάποτε αγάπησες.
Ό Θεός πού ήρθε νά σέ βρεί μέσα
στή φωτιά του πολέμου, πάνω σ'
ένα γαϊδουράκι. Έλα, άδελφέ μου,
νά τόν ύποδεχθούμε μαζί...

Η φωνή του Άλέξανδρου δια-
κόπηκε από τόν λυγμό, μά καί τό
στήθος του Διονύση τρανταζότανε.

-Κάποτε εγώ σέ κάλεσα, κάποτε εγώ σέ
παρακαλούσα νά έρθεις κοντά στον Θεό, Ά-
λέξανδρε, καί τώρα... τώρα, μέ παρακαλείς
έσύ!

Ό Διονύσης, ό γυιός του παπα-Γιάννη, έ-
κλαιγε τώρα σάν μικρό παιδί.

-Μου έκανες, Διονύση, τή μεγαλύτερη
εύεργεσία πού μπορεί κανείς νά κάνει σέ άν-
θρωπο. Μακάρι νά μπορούσα νά σου τό αντα-
ποδώσω, είτε όσο πίο ήρεμα μπορούσε ό Ά-
λέξανδρος καί μπήκε μέσα στη σκηνή, αφή-
νοντας μόνο του τόν άδελφικό του φίλο.

-Αναστασιάδη, σέ θέλει ό λοχαγός!

Η φωνή του στρατιώτη, πού ήδη είχε χα-
θεί από μπροστά του, έκανε τόν Διονύση νά
τιναχθεί όρθιος. Γεμάτος άπορία παρουσιά-
στηκε στον λοχαγό.

-Αναστασιάδη, έπειδή όπως καταλαβαί-
νεις, σ' όλους τούς άλλους θά στοιχίσει πολύ
νά φυλάνε σκοπιά τήν ώρα της Λειτουργίας,
καί έπειδή μου είπαν ότι έσύ δέν νοιάζεσαι γιά
τόν Θεό, λέω νά φυλάξεις έσύ σκοπιά εκείνη
τήν ώρα. Έχεις καμιά αντίρρηση;

Τά έχασε ό Διονύσης. Του είπαν πώς δέν
νοιάζεται γιά τόν Θεό; Μά ποιός, πότε κιόλας
τά πρόλαβαν στον λοχαγό;

-Έχεις αντίρρηση; επανέλαβε τήν έρώτη-
σή του ό λοχαγός.

-Ό... ό Χατζηαλεξίου ήρθε καί μέ βρήκε
καί μου είπε αύριο νά ψάλουμε μαζί, τραύλισε
κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά.

-Ξέρεις νά ψάλλεις; ρώτησε ξαφνιασμέ-
νος ό λοχαγός.

-Είμαι γυιός παπᾶ, κύριε λοχαγέ, είτε κι ή
μορφή του παπα-Γιάννη ήρθε ολοζώντανη
μπροστά του.

-Τί μου λένε τότε αυτοί; Δέν ξέρουν τί
τούς γίνεται! Καλά, καλά, Αναστασιάδη, ά-
παλλάσσεσαι. Μπορείς νά ψάλεις αύριο στη
θεία Λειτουργία, είτε προβληματισμένος ό λο-
χαγός καί έφυγε γιά νά ψάξει άλλον γιά σκοπό.

Ό παπα-Λεωνίδας κόντευε νά κοιμηθεί,
σάν άκουσε κάποιον νά τόν φωνάζει δειλά.

-Πάτερ, πάτερ μου, είτε καί έξομολόγος;

Ό Διονύσης ήταν ήδη γονατισμένος μπρο-
στά στο στρώμα του παπᾶ.

-Είμαι, γυιέ μου, είμαι, είτε συγκινημένος
καί σηκώθηκε καί φόρεσε τό πετραχήλι του.

Τό πρωί ό ιερέας κι οι δύο ψάλτες συγ-
κλονισμένοι έσμιγαν τά δάκρυά τους μέ τήν
ψαλμωδία. Κι όλο τό έκκλησίασμα των ξεπα-
γιασμένων φαντάρων ζέσταινε τήν ψυχή καί
τό σώμα μέ τή φωτιά της πίστης.

-Κύριε λοχαγέ, νά πάω ν' αντικαταστήσω
τόν σκοπό νά έρθει κι αυτός νά κοινωνήσει;
πρότεινε ό Διονύσης μόλις κοινωνήσε.

-Νά πᾶς, Αναστασιάδη, νά πᾶς, άπάντησε
ευχαριστημένος ό λοχαγός, κι ό Διονύσης δέν
περίμενε δεύτερη κουβέντα. Έτρεξε γιά νά
στείλει τόν σκοπό νά κοινωνήσει.

Άν σήμερα έρχόταν ό θάνατος, θά τούς
έβρισκε όλους έτοιμους.

-Είμαι έτοιμος, είτε σάν έπιασε τό όπλο
στό χέρι του καί δέν ήξερε σέ ποιόν ακριβώς
τό έλεγε, στον θάνατο ή στη ζωή;

E.B.

Ο Γκράτσι μιλά για τό '40 και τους Έλληνες

Τό όνομά του μάς φέρνει στον νοῦ τήν ἐπίδοση τοῦ πολεμικοῦ τελεσιγράφου τῆς Ἰταλίας, ξημερώματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, στόν πρωθυπουργό τῆς Ἑλλάδας Ἰωάννη Μεταξά.

Ὁ Ἐμμανουέλε Γκράτσι ἦταν ἀπό τό 1939 πρέσβυς τῆς Ἰταλίας στήν Ἀθήνα. Ἀπεσταλμένος τοῦ δικτάτορα Μουσολίνι δέν ἦταν ἀπαραιτήτως σύμφωνος μέ τήν ἐξωτερική πολιτική τῆς χώρας του. Σέ σειρά ἄρθρων του πού δημοσιεύτηκαν τό 1945 στήν «Τζιορνάλε ντέλ Ματίνο», ἐφημερίδα τῆς Ἰταλίας μέ τή μεγαλύτερη κυκλοφορία ἐκείνη τήν ἐποχή, μιλά γιά τή χώρα του καί τοὺς κυβερνήτες της, γιά τή στάση της ἀπέναντι στήν Ἑλλάδα ἀλλά καί γιά τοὺς Ἕλληνες πολιτικούς τῆς ἐποχῆς, τήν ὀργάνωση τοῦ κράτους καί τήν ἀκατάβλητη θέληση τοῦ Ἑλληνα νά μείνει ἐλεύθερος.

Ἡ ἐπίθεση τῆς Ἰταλίας στήν Ἑλλάδα τό 1940 κρίνεται ἀπό τόν ἰταλὸ πρέσβυ ὡς «πράξη δολιότητος ὀλίγων ἀνθρώπων μοχθηρῶν καί κατεχομένων ὑπὸ παρά-

φρονος μεγαλομανοῦς ὀνείρου». Ὅσο γιά τήν ἐξωτερική πολιτική τῆς χώρας του τήν ἐποχή τοῦ Μουσολίνι καί τοῦ Τσιάνο, δίνει μία εὐστοχη -γιά ὅσους γνωρίζουν τὰ τεκταινόμενα τῆς ἐποχῆς- περιγραφή: «Ἡ πολιτική μας βάδιζε πηδηκιά, σπασμωδικῶς, μέ ἀποτόμους καί ἐνίοτε ριζικὰς μεταβολὰς εἰς τὴν τροχίαν της».

Ὡς διπλωμάτης ἐρχόταν σέ ἐπαφή μέ τόν κρατικό μηχανισμό τῆς Ἑλλάδας καί ἰδιαίτερα μέ τὴ Διπλωματική Ὑπηρεσία, τὴ στελέχωση τῆς ὁποίας θαύμασε τόσο, ὥστε νά ἐκτιμᾷ ὅτι «ἡ ὀργάνωσή της μέ ἄριστο προσωπικὸ θὰ μπορούσε νά ἀποτελέσει πρότυπο γιά πολλές ὑπηρεσίες Ὑπουργείων Ἐξωτερικῶν ἀκόμη καί χωρῶν μεγαλυτέρων τῆς Ἑλλάδος».

Γιά τόν πρωθυπουργό Ἰωάννη Μεταξά ὁ Ἐμμανουέλε Γκράτσι ἔτρεφε μᾶλλον ἐκτίμηση πού τοῦ τὴν ἐνέπνεε ἢ εἰλικρίνεια τοῦ Μεταξά στὶς συνεργασίες τους. Μία εἰλικρίνεια πού τὴν ἐξέφραζε τό «καλοκάγαθο μείδιμα ἀγαθοῦ οἰκογενειάρχου», ὅπως σχολιάζει στὰ κεί-

μενά του ό πρόσβυς. Τόν έντυπωσίασε ά-
κόμη ή έμφανής διαφορά του από τούς
συγχρόνους του σκληρούς δικτάτορες.
Διέφερε τόσο στήν έξωτερική εμφάνιση
-δέν κυκλοφορούσε ποτέ μέ στρατιωτι-
κά- όσο καί στήν όργάνωση τοῦ κράτους,
καθώς π.χ. δέν είχε συστήσει ένοπλη νε-
ολαία κ.ά. Καί ως πράξη έντονης διαφο-
ροποίησής του σημείωνει ό Γκράτσι τό
τόλμημά του, ένώ ό ίδιος ήταν δικτάτωρ
νά λάβει έγγύση προστασίας από πιθα-
νή επίθεση τής δικτατορικής Ίταλίας ά-
πό τίς δημοκρατικές χώρες Γαλλία καί
Άγγλία.

Τέλος, γιά τήν έλληνική ψυχή πού τή
γνώρισε μέσα στόν αϊφνιδιασμό τής κή-
ρυξης τοῦ πολέμου καταθέτει ότι «δια-
πνέεται από τή σιδηρά άπόφαση ν' ά-
ποθάνη μάλλον παρά νά έγκαταλείψη
είς τόν έπιδρομέα τό πάτριον έδαφος».

Έκτιμώντας μέ ιστορική συνείδηση
τά γεγονότα τοῦ '40 προέβλεψε ότι «αί
μελλοντικά γενεαί όταν θά μελετοῦν
τήν ιστορίαν τών έιτών τούτων τών πλή-
ρων δακρύων καί αίματος» δέν θά μπο-
ροῦν νά εξηγήσουν λογικά τήν επίθεση
τής Ίταλίας στήν Ελλάδα καί μάλιστα
«χωρίς νά μεσολαβήση ή έλαχίστη πρό-
κλησις έκ μέρους τής Ελλάδος».

Όταν δέν θολώνει τά μάτια τό πά-
θος τής κυριαρχίας, μπορεί νά βλέπει
κανείς τήν άνωτερότητα καί τό δίκαιο
τοῦ άντιπάλου. Πόσο λείπουν στίς μέρες
μας τέτοια καθαρά βλέμματα στή διεθνή
διπλωματία!!!

Κρής

Σημ.: Τά άποσπάσματα τών άρθρων τοῦ
Γκράτσι δημοσιεύθηκαν στήν έφημ. «Τό
ΒΗΜΑ» 11/11/07.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο Όμωνύμου
Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Έτος ΞΗ' - Αρ. φύλλου 814
Οκτώβριος 2013

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Εκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ένθέςεις, άποχρωματισμοί,
καλλιτεχνική έπιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: & fax: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Άσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Έτήσια συνδρομή
Έσωτερικοῦ: 10 ευρώ,
Κύπρου: 20 ευρώ
Έξωτερικοῦ: 30 ευρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αύστραλίας 50 δολ.)

Έπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Αρ. λογ. ΑΤΕ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ έξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ΑΤΕBank SWIFT or BIC code:
ABGRG RAA

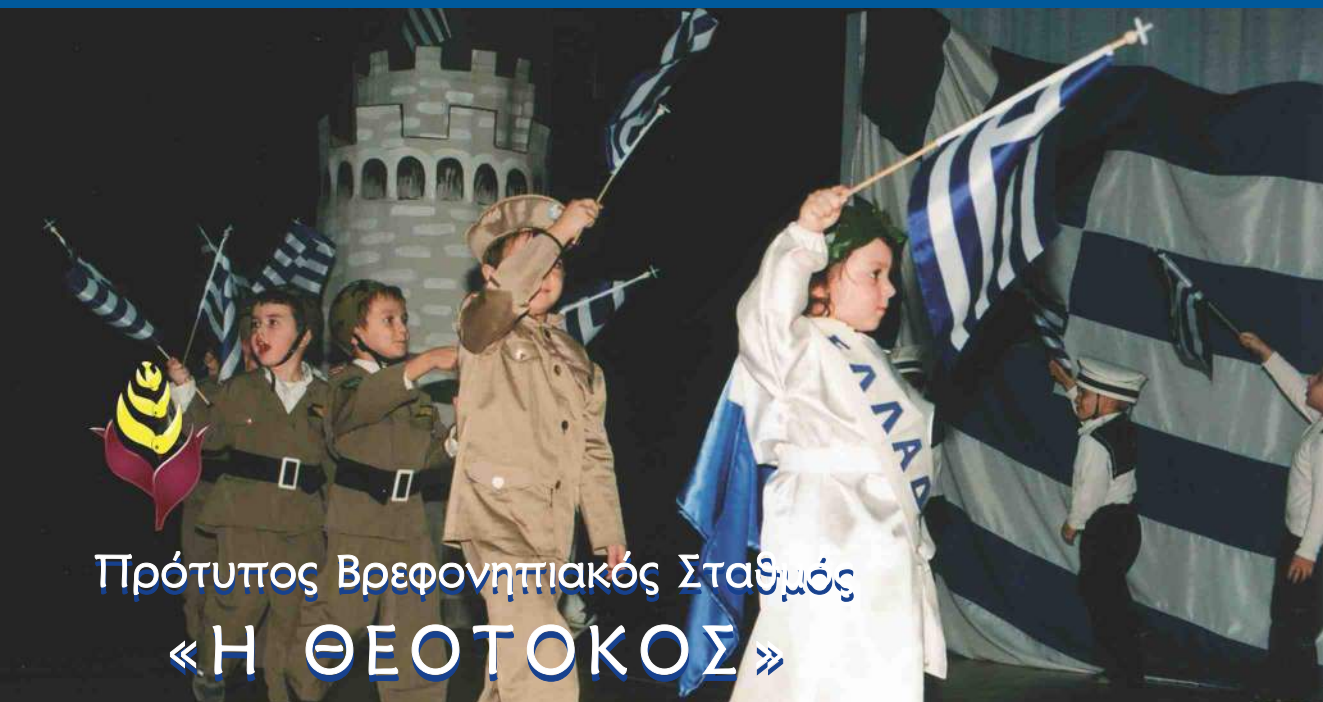

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
«ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-6-7

http://www.apolytrosis.gr/web/guest/ekp_elpida

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός

«Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ»

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ.: & Fax: 2310 554.698, 2310 521.001